ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 27ης Φεβρουαρίου 2014*

«Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Παγκόσμια αγορά οθονών υγρών κρυστάλλων (LCD) — Συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές σε θέματα τιμών και ικανότητας παραγωγής — Κατά τόπο αρμοδιότητα — Εσωτερικές πωλήσεις — Πωλήσεις τελικών προϊόντων στα οποία είναι ενσωματωμένα τα προϊόντα τα οποία αφορούσε η σύμπραξη — Ενιαία και διαρκής παράβαση — Πρόστιμα — Μέθοδος στρογγυλοποιήσεως — Πλήρης δικαιοδοσία»

Στην υπόθεση T-91/11,

InnoLux Corp., πρώην Chimei InnoLux Corp., με έδρα τη Zhunan (Ταϊβάν), εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Bellis, δικηγόρο, και R. Burton, solicitor,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους P. Van Nuffel, F. Ronkes Agerbeek και A. Biolan,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως C(2010) 8761 τελικό της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 [ΣΛΕΕ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39.309 — LCD), και μειώσεως του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση αυτή,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, G. Berardis (εισηγητή) και C. Wetter, δικαστές,

γραμματέας: N. Rosner, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 24ης Απριλίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1. *Εμπλεκόμενες στην υπό κρίση υπόθεση εταιρίες*

1 Η Chi Mei Optoelectronics Corp. (στο εξής: CMO), εταιρία δικαίου της Ταϊβάν, είχε τον έλεγχο ενός ομίλου εταιριών εγκατεστημένων σε όλο τον κόσμο οι οποίες δραστηριοποιούνται στην παραγωγή οθονών υγρών κρυστάλλων ενεργού μήτρας (στο εξής: LCD).

2 Στις 20 Νοεμβρίου 2009, η CMO σύναψε συμφωνία συγκεντρώσεως με τις εταιρίες InnoLux Display Corp. και TPO Displays Corp. Βάσει της συμφωνίας αυτής, η TPO Displays και η CMO έπαυσαν να υφίστανται μετά τη 18η Μαρτίου 2010. Η νομική οντότητα που προήλθε από τη συγκέντρωση μετέβαλε την επωνυμία της δύο φορές, αρχικώς από InnoLux Display Corp. σε Chimei InnoLux Corp. και, τελικώς, σε InnoLux Corp, την προσφεύγουσα.

2. *Η διοικητική διαδικασία*

3 Στις [*εμπιστευτικό*] [1], η εταιρία κορεατικού δικαίου Samsung Electronics Co. Ltd (στο εξής: Samsung) υπέβαλε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση απαλλαγής από το πρόστιμο βάσει της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση περί επιείκειας του 2002).

4 Με το έγγραφο αυτό, η Samsung κατήγγειλε την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ πολλών επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, όσον αφορά ορισμένους τύπους LCD.

5 Στις 23 Νοεμβρίου 2006, η Επιτροπή χορήγησε στη Samsung υπό όρους απαλλαγή, σύμφωνα με την παράγραφο 15 της ανακοινώσεως περί επιείκειας του 2002, ενώ αρνήθηκε να χορηγήσει την απαλλαγή αυτή σε μία άλλη συμμετέχουσα στη σύμπραξη, την εταιρία κορεατικού δικαίου LG Display Co. Ltd, πρώην LG Philips LCD Co. Ltd (στο εξής: LGD).

6 Στις 27 Μαΐου 2009, η Επιτροπή κίνησε τη διοικητική διαδικασία και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, κατά το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ L 123, σ. 18). Η εν λόγω ανακοίνωση αιτιάσεων απευθύνθηκε προς δεκαέξι εταιρίες, μεταξύ των οποίων η CMO και δύο ευρωπαϊκές θυγατρικές της τις οποίες κατείχε κατά 100 %, την Chi Mei Optoelectronics BV και την Chi Mei Optoelectronics UK Ltd. Συναφώς, στις αιτιολογικές σκέψεις 281 έως 285 της ανακοινώσεως αιτιάσεων, η Επιτροπή υπενθύμισε, μεταξύ άλλων, ότι, κατά τη νομολογία, πρώτον, σύμφωνα με τις διατάξεις του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τον ανταγωνισμό, εταιρίες που ανήκουν στον ίδιο όμιλο, εάν δεν καθορίζουν αυτοτελώς τη συμπεριφορά τους στην αγορά, αποτελούν ενιαία οικονομική οντότητα και, επομένως, επιχείρηση, κατά την έννοια των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, T-203/01, Michelin κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-4071, σκέψη 290), και, δεύτερον, αν η Επιτροπή αποδείξει ότι η μητρική εταιρία κατέχει το σύνολο του κεφαλαίου μιας θυγατρικής τεκμαίρεται ότι ασκεί και αποφασιστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της θυγατρικής στην αγορά (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 2009, T-405/06, ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. II-771, σκέψη 91). Στη συνέχεια, στις αιτιολογικές σκέψεις 327 έως 329

1 — Εμπιστευτικά στοιχεία που δεν αποκαλύπτονται.

της ανακοινώσεως αιτιάσεων, η Επιτροπή εξήγησε τους λόγους για τους οποίους, κατ' εφαρμογή της υπομνησθείσας νομολογίας, οι δύο προαναφερθείσες θυγατρικές της CMO έπρεπε να θεωρηθούν ως αλληλεγγύως ευθυνόμενες για τις παραβάσεις που διέπραξε η ίδια.

7 Στην ανακοίνωση αιτιάσεων επισυνάφθηκε CD-ROM που περιείχε τα τμήματα του φακέλου της Επιτροπής στα οποία επιτρεπόταν η πρόσβαση. Οι αποδέκτες της ανακοινώσεως αιτιάσεων έκαναν χρήση του δικαιώματός τους πρόσβασης στα τμήματα του φακέλου της Επιτροπής τα οποία ήταν διαθέσιμα μόνο στα γραφεία της Επιτροπής.

8 Οι αποδέκτες της ανακοινώσεως αιτιάσεων γνωστοποίησαν στην Επιτροπή, εγγράφως, την άποψή τους επί των υποβληθεισών ενστάσεων που τους αφορούσαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

9 Πολλοί αποδέκτες της ανακοινώσεως αιτιάσεων, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, άσκησαν το δικαίωμά τους να αναπτύξουν προφορικά την άποψή τους, κατά την ακρόαση που διεξήχθη στις 22 και 23 Σεπτεμβρίου 2009.

10 Με αίτηση παροχής πληροφοριών της 4ης Μαρτίου 2010 και με επιστολή της 6ης Απριλίου 2010, οι ενδιαφερόμενοι κλήθηκαν μεταξύ άλλων να υποβάλουν τα στοιχεία σχετικά με την αξία των πωλήσεων που ελήφθησαν υπόψη για τον υπολογισμό των προστίμων και να καταθέσουν τις παρατηρήσεις τους επί του θέματος αυτού.

11 Η CMO απάντησε στην εν λόγω επιστολή στις 23 Απριλίου 2010.

3. *Η προσβαλλόμενη απόφαση*

12 Στις 8 Δεκεμβρίου 2010, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2010) 8761 τελικό, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/39.309 — LCD) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), περίληψη της οποίας δημοσιεύτηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της 7ης Οκτωβρίου 2011 (ΕΕ C 295, σ. 8).

13 Η προσβαλλόμενη απόφαση απευθύνθηκε σε δεκαέξι εταιρίες που ήταν αποδέκτριες της ανακοινώσεως αιτιάσεων, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα. Αντιθέτως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν απευθύνθηκε προς τις θυγατρικές της προσφεύγουσας, μολονότι ήταν αποδέκτριες της ανακοινώσεως αιτιάσεων.

14 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ έξι μεγάλων διεθνών κατασκευαστών LCD, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται η προσφεύγουσα, όσον αφορά τις ακόλουθες δύο κατηγορίες των προϊόντων αυτών, μεγέθους ίσου ή μεγαλύτερου των δώδεκα ιντσών: τις LCD για τις τεχνολογίες πληροφοριών, όπως αυτές για φορητούς συμπαγείς υπολογιστές και για τις οθόνες ηλεκτρονικών υπολογιστών (στο εξής: LCD-TI), και τις LCD για τηλεοράσεις (στο εξής: LCD-TV) (στο εξής, από κοινού: LCD της συμπράξεως).

15 Κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, η σύμπραξη αυτή είχε τη μορφή ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, και διήρκεσε τουλάχιστον κατά το διάστημα μεταξύ 5 Οκτωβρίου 2001 και 1 Φεβρουαρίου 2006 (στο εξής: χρονικό διάστημα της παραβάσεως). Κατά το διάστημα αυτό, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη πραγματοποίησαν πολυάριθμες πολυμερείς συναντήσεις, τις οποίες ονόμαζαν «συναντήσεις Crystal», κυρίως σε ξενοδοχεία της Ταϊβάν. Οι συναντήσεις αυτές είχαν αντικείμενο σαφώς αντίθετο προς τον ανταγωνισμό, εφόσον παρείχαν την ευκαιρία στους συμμετέχοντες, ιδίως, να καθορίσουν τις ελάχιστες τιμές για τις LCD της συμπράξεως, να συζητήσουν τις προβλέψεις των τιμών τους ώστε να αποφευχθεί η μείωσή τους και να συντονίσουν τις αυξήσεις των τιμών καθώς και τα επίπεδα παραγωγής. Κατά το χρονικό διάστημα της παραβάσεως, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη είχαν επίσης διμερείς συναντήσεις και αντάλλασσαν συχνά πληροφορίες σχετικά με τα θέματα που είχαν συζητηθεί κατά τις

«συναντήσεις Cristal». Έλαβαν εξάλλου μέτρα για να εξακριβώσουν εάν οι ληφθείσες κατά τις συναντήσεις αυτές αποφάσεις είχαν εφαρμοστεί (αιτιολογικές σκέψεις 70 έως 74 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

16 Μολονότι η προσφεύγουσα προέβαλε ότι η αγορά των LCD-TV ήταν διαφορετική από εκείνη των LCD-TI και ότι δεν υπήρξε σύμπραξη για τις δεύτερες, η Επιτροπή έκρινε ότι επρόκειτο για ενιαία και διαρκή παράβαση η οποία κάλυπτε το σύνολο των προϊόντων αυτών (αιτιολογικές σκέψεις 281 και 283 έως 290 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

17 Για τον καθορισμό των προστίμων που επιβλήθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή χρησιμοποίησε τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006).

18 Κατ' εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, η Επιτροπή προσδιόρισε, πρώτον, την αξία των πωλήσεων των LCD της συμπράξεως τις οποίες άμεσα ή έμμεσα αφορούσε η παράβαση. Προς τούτο, διαχώρισε τις πωλήσεις που πραγματοποίησαν οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη στις εξής τρεις κατηγορίες:

— «άμεσες εντός του ΕΟΧ πωλήσεις», δηλαδή πωλήσεις που αφορούσαν LCD της συμπράξεως προς άλλη επιχείρηση εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ)·

— «άμεσες εντός του ΕΟΧ πωλήσεις μέσω μεταποιημένων προϊόντων», δηλαδή πωλήσεις που αφορούσαν LCD της συμπράξεως οι οποίες ενσωματώθηκαν, εντός του ομίλου στον οποίο ανήκει ο παραγωγός, στα τελικά προϊόντα που πωλήθηκαν σε άλλη επιχείρηση εντός του ΕΟΧ·

— «έμμεσες πωλήσεις», δηλαδή, πωλήσεις που αφορούσαν LCD της συμπράξεως προς άλλη επιχείρηση εγκατεστημένη εκτός του ΕΟΧ, η οποία ενσωμάτωνε στη συνέχεια τις οθόνες στα τελικά προϊόντα τα οποία πωλούσε εντός του ΕΟΧ (αιτιολογική σκέψη 380 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

19 Ωστόσο, η Επιτροπή εκτίμησε ότι μπορούσε να λάβει υπόψη μόνο τις δύο πρώτες κατηγορίες που αναφέρονται στη σκέψη 18 ανωτέρω, κρίνοντας ότι η συμπερίληψη της τρίτης κατηγορίας δεν ήταν αναγκαία για να καταστούν τα επιβληθέντα πρόστιμα επαρκώς αποτρεπτικά (αιτιολογική σκέψη 381 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

20 Η Επιτροπή, αντί να χρησιμοποιήσει την αξία των πωλήσεων που πραγματοποίησε η επιχείρηση κατά τη διάρκεια του τελευταίου πλήρους οικονομικού έτους της συμμετοχής της στην παράβαση, όπως προβλέπεται κανονικά στην παράγραφο 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, έκρινε καταλληλότερο να χρησιμοποιήσει, εν προκειμένω, τη μέση ετήσια αξία των πωλήσεων κατά τη συνολική διάρκεια της παραβάσεως, λαμβάνοντας υπόψη ιδίως την εκθετική αύξηση των πωλήσεων των περισσοτέρων από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις κατά τα έτη που καλύπτονται από την προσβαλλόμενη απόφαση (αιτιολογική σκέψη 384 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

21 Η Επιτροπή απέρριψε τις αντιρρήσεις της προσφεύγουσας, κατ' αρχάς, για το ότι η αξία των οικείων πωλήσεων έπρεπε να υπολογιστεί χωρίς να συμπεριληφθούν οι «άμεσες πωλήσεις της εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» και οι «άμεσες πωλήσεις της εντός του ΕΟΧ» προς τους άλλους αποδέκτες της ανακοινώσεως αιτιάσεων, ακολούθως, για το ότι έπρεπε να εξαιρεθούν οι αποστολές LCD προς μη ευρωπαϊκές εταιρίες και, τέλος, για το ότι έπρεπε να γίνει διάκριση μεταξύ των πωλήσεων LCD-TI και των πωλήσεων LCD-TV. Έτσι, κατά την προσφεύγουσα, το σύνολο των σχετικών πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά το χρονικό διάστημα της παραβάσεως ανέρχεται σε 1 555 111 603 ευρώ και το μέσο ετήσιο σύνολο, το οποίο προκύπτει από τη διαίρεση του εν λόγω ποσού με τη διάρκεια της συμπράξεως η οποία διήρκεσε 4,33 έτη, ισούται με 359 148 176 ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 388, 394, 398 έως 401 και πίνακας 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

22 Δεύτερον, η Επιτροπή παρατήρησε ότι, λόγω της σοβαρότητας της διαπραχθείσας παραβάσεως, το ποσοστό επί της αξίας των πωλήσεων των επίμαχων προϊόντων που έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό του βασικού ποσού του προστίμου έπρεπε να καθοριστεί, για όλους τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη, σε 16 % (αιτιολογική σκέψη 416 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

23 Τρίτον, η Επιτροπή εφάρμοσε στην προσφεύγουσα συντελεστή πολλαπλασιασμού για τη διάρκεια της παραβάσεως 4,25, λόγω της συμμετοχής της στην παράβαση καθ' όλη τη διάρκεια της συμπράξεως, η οποία είχε καθοριστεί με την προσβαλλόμενη απόφαση σε τέσσερα έτη και τρεις μήνες (αιτιολογικές σκέψεις 417 και 418, καθώς και πίνακας 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

24 Τέταρτον, η Επιτροπή εκτίμησε ότι οι περιστάσεις της υποθέσεως δικαιολογούσαν να συμπεριληφθεί στο βασικό ποσό του προστίμου προσαύξηση 16 % επί της μέσης αξίας των σχετικών πωλήσεων για να εξασφαλιστεί το αποτρεπτικό αποτέλεσμα (στο εξής: τέλος εισόδου), σύμφωνα με την παράγραφο 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, τούτο δε για όλους τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη (αιτιολογικές σκέψεις 419 και 424 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

25 Πέμπτον, η Επιτροπή δεν δέχθηκε επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές περιστάσεις, βάσει των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, για κανέναν από τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη. Έτσι, η Επιτροπή απέρριψε τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά κατά τα οποία είχε παθητικό ρόλο στη σύμπραξη, συμμετείχε από αμέλεια και, τέλος, είχε συνεργαστεί με την Επιτροπή πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοίνωσης περί επιείκειας του 2002, τούτο δε παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν της είχε απευθύνει συγκεκριμένες αιτήσεις παροχής πληροφοριών, όπως είχε απευθύνει προς τους λοιπούς συμμετέχοντες στη σύμπραξη (αιτιολογικές σκέψεις 426, 430, 433, 434, 438, 439 και 442 έως 444 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

26 Έκτον, κατ' εφαρμογή της ανακοίνωσης περί επιείκειας του 2002, η Επιτροπή επιβεβαίωσε, πρώτον, ότι χορήγησε πλήρη απαλλαγή στη Samsung. Στη συνέχεια, έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν δικαιούται καμία μείωση του προστίμου για τη συνεργασία που παρέσχε (αιτιολογικές σκέψεις 455 έως 458 και 472 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

27 Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα, με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρόστιμο ύψους 300 000 000 ευρώ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Φεβρουαρίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

29 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, έθεσε εγγράφως ερωτήσεις στους διαδίκους, οι οποίοι απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

30 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 24ης Απριλίου 2013.

31 Η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που την αφορά·

— να μειώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

32 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

33 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους:

— ο πρώτος λόγος αντλείται από το ότι η Επιτροπή, κατά τον υπολογισμό της αξίας των σχετικών πωλήσεων για τον καθορισμό του προστίμου, χρησιμοποίησε τη νομικά εσφαλμένη έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων»,

— ο δεύτερος λόγος αντλείται από το ότι η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η παράβαση αφορούσε και τις LCD-TV, παρέβη το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ,

— ο τρίτος λόγος αντλείται από το ότι στην αξία των πωλήσεων που ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή όσον αφορά την προσφεύγουσα περιελήφθησαν κακώς και άλλες πωλήσεις πέραν των πωλήσεων των LCD της συμπράξεως.

1. *Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό της αξίας των σχετικών πωλήσεων για τον υπολογισμό του προστίμου, χρησιμοποίησε τη νομικά εσφαλμένη έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων»*

34 Ο πρώτος λόγος της προσφεύγουσας απαρτίζεται, κατ' ουσίαν, από δύο σκέλη, από τα οποία το πρώτο αφορά το γεγονός ότι η έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» αντιφάσκει με τη μη διαπίστωση παραβάσεως όσον αφορά τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώθηκαν οι LCD της συμπράξεως και το δεύτερο αφορά τις φερόμενες εγγενείς στην έννοια αυτή ανακρίβειες.

Επί του πρώτου σκέλους, σχετικά με το ότι η έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» αντιφάσκει με τη μη διαπίστωση παραβάσεως όσον αφορά τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώθηκαν οι LCD της συμπράξεως

35 Η προσφεύγουσα προβάλλει, αφενός, ότι η χρήση της έννοιας των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» αντιβαίνει στην παράγραφο 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, εφόσον η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις πωλήσεις τελικών προϊόντων, για τα οποία δεν διαπιστώθηκε καμία παράβαση με την προσβαλλόμενη απόφαση και τα οποία δεν έχουν επομένως σχέση, άμεση ή έμμεση, με τη διαπιστωθείσα με την απόφαση αυτή παράβαση. Αφετέρου, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι οι τιμές των LCD της συμπράξεως δεν αποτελούν τιμές αναφοράς για τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώθηκαν οι εν λόγω LCD.

36 Κατά την παράγραφο 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, «για τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου, η Επιτροπή θα χρησιμοποιεί την αξία των πωλήσεων των προϊόντων ή υπηρεσιών που πραγματοποιήθηκαν από την επιχείρηση, με τις οποίες η παράβαση σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα, στον σχετικό γεωγραφικό χώρο εντός του ΕΟΧ».

37 Συναφώς, παρατηρείται, πρώτον, ότι από τη διάταξη αυτή δεν προκύπτει ότι για τον υπολογισμό της αξίας των οικείων πωλήσεων μπορεί να ληφθεί υπόψη μόνον η αξία των πωλήσεων που απορρέουν από πράξεις οι οποίες όντως επηρεάστηκαν από τις παραβατικές πρακτικές (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 2011, T-211/08, Putters International κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-3729, σκέψη 58).

38 Από τη διατύπωση της παραγράφου 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 προκύπτει ότι πρόκειται για πωλήσεις που έχουν πραγματοποιηθεί στις αγορές με τις οποίες σχετίζεται η παράβαση. A fortiori, η εν λόγω παράγραφος 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 δεν αφορά μόνον τις περιπτώσεις για τις οποίες η Επιτροπή έχει στη διάθεσή της έγγραφες αποδείξεις της παραβάσεως (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Putters International κατά Επιτροπής, σκέψη 59).

39 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από τον σκοπό που επιδιώκουν οι ρυθμίσεις της Ένωσης περί ανταγωνισμού. Ειδικότερα, η ερμηνεία που προτείνει η προσφεύγουσα θα σήμαινε ότι, για τον καθορισμό του βασικού ποσού των επιβαλλομένων προστίμων στις υποθέσεις που αφορούν συμπράξεις, η Επιτροπή θα όφειλε σε κάθε περίπτωση να αποδείξει ποιες είναι οι συγκεκριμένες πωλήσεις που επηρεάσθηκαν από τη σύμπραξη. Μια τέτοια υποχρέωση ουδέποτε επιβλήθηκε από τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, ουδόλως δε προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε την πρόθεση να αναλάβει μια τέτοια υποχρέωση με τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 (προπαρατεθείσα απόφαση Putters International κατά Επιτροπής, σκέψη 60).

40 Περαιτέρω, κατά πάγια νομολογία, το μέρος του κύκλου εργασιών που προέρχεται από τα εμπορεύματα τα οποία συνιστούν το αντικείμενο της παραβάσεως μπορεί να αποτελέσει ένδειξη για την έκταση της παραβάσεως στην οικεία αγορά. Ειδικότερα, ο πραγματοποιηθείς κύκλος εργασιών που αφορά προϊόντα τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο περιοριστικής πρακτικής συνιστά αντικειμενικό στοιχείο παρέχον επαρκή ένδειξη περί του επιζήμιου χαρακτήρα της εν λόγω πρακτικής για την απρόσκοπτη λειτουργία του ανταγωνισμού (προπαρατεθείσα απόφαση Putters International κατά Επιτροπής, σκέψη 61· βλ. επίσης, συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 121, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1999, T-151/94, British Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-629, σκέψη 643).

41 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην αιτιολογική σκέψη 380 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προσδιόρισε τις κατηγορίες πωλήσεων που περιγράφονται στη σκέψη 18 ανωτέρω.

42 Όσον αφορά τις «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ», δεν αμφισβητείται ότι αυτές πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτει η παράγραφος 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, ερμηνευόμενες υπό το φως της σχετικής νομολογίας.

43 Όσον αφορά τις «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», η προσφεύγουσα, με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου, υποστηρίζει ότι αυτές δεν σχετίζονται αμέσως ή εμμέσως με την παράβαση, εφόσον αφορούν πωλήσεις των τελικών προϊόντων στα οποία ενσωματώθηκαν οι LCD της συμπράξεως και δεν αφορούν πωλήσεις των LCD της συμπράξεως.

44 Συναφώς, παρατηρείται, πρώτον, ότι, μολονότι η υποσημείωση 1 στην παράγραφο 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 αναφέρει ότι μπορεί να διαπιστωθεί περίπτωση πωλήσεων με τις οποίες σχετίζεται έμμεσα η παράβαση όταν η τιμή του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο οριζοντίων συμφωνιών καθορισμού τιμών χρησιμοποιείται ως βάση για την τιμή προϊόντων κατώτερης ή ανώτερης ποιότητας, ωστόσο η υποσημείωση αυτή διευκρινίζει ότι η εν λόγω περίπτωση αναφέρεται ενδεικτικά. Έτσι, το γεγονός, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι, εν προκειμένω, τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώθηκαν οι LCD της συμπράξεως δεν είναι προϊόντα κατώτερης ή ανώτερης ποιότητας από αυτές δεν ασκεί επιρροή.

45 Όσον αφορά το γεγονός, το οποίο επίσης επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν διαπίστωσε καμία παράβαση σε σχέση με τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώθηκαν οι LCD της συμπράξεως, παρατηρείται ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη συνολική αξία των πωλήσεων των τελικών αυτών προϊόντων, αλλά μόνο το μέρος της αξίας αυτής που αντιστοιχούσε στην αξία των ενσωματωμένων στα τελικά προϊόντα LCD της συμπράξεως, υπό την προϋπόθεση ότι οι LCD αυτές είχαν πωληθεί από την προσφεύγουσα σε τρίτες επιχειρήσεις εγκατεστημένες εντός του ΕΟΧ. Καίτοι είναι προφανές ότι η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να λάβει υπόψη την εν λόγω συνολική αξία χωρίς να έχει προηγουμένως διαπιστώσει παράβαση όσον αφορά τα τελικά προϊόντα, εντούτοις δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η διαπίστωση αυτή ήταν αναγκαία προκειμένου να ληφθεί υπόψη το κλάσμα της αξίας αυτής που αντιστοιχεί στην αξία των LCD της συμπράξεως που ενσωματώθηκαν στα τελικά προϊόντα.

46 Εξάλλου, αν η Επιτροπή δεν χρησιμοποιούσε την έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», δεν θα μπορούσε να λάβει υπόψη, για τον υπολογισμό του προστίμου, ένα σημαντικό μέρος των πωλήσεων LCD της συμπράξεως που πραγματοποίησαν οι κάθετα ολοκληρωμένες επιχειρήσεις που μετείχαν στη σύμπραξη, μολονότι οι πωλήσεις αυτές παρεμπόδισαν την απρόσκοπτη λειτουργία του ανταγωνισμού εντός του ΕΟΧ.

47 Έτσι, κατά τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 37 έως 40 ανωτέρω, η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη την έκταση της παραβάσεως στην οικεία αγορά και, προς τούτο, μπορούσε να λάβει υπόψη τον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα, όσον αφορά τις LCD της συμπράξεως, ως αντικειμενικό στοιχείο παρέχον επαρκή ένδειξη περί του επιζήμιου χαρακτήρα της συμμετοχής της στη σύμπραξη για την απρόσκοπτη λειτουργία του ανταγωνισμού, υπό την προϋπόθεση ότι ο εν λόγω κύκλος εργασιών ήταν το αποτέλεσμα πωλήσεων που συνδέονται με τον ΕΟΧ. Πάντως, μια τέτοια σύνδεση υφίσταται όταν η προσφεύγουσα μεταβιβάζει LCD της συμπράξεως στις απανταχού εγκατεστημένες θυγατρικές της, οι οποίες τις ενσωματώνουν σε τελικά προϊόντα που πωλούνται σε τρίτους εντός του ΕΟΧ.

48 Η επιλογή της Επιτροπής να λάβει υπόψη τις «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» δικαιολογείται, κατά μείζονα λόγο εν προκειμένω, εφόσον από τα αποδεικτικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση (βλ. ιδίως αιτιολογική σκέψη 394 της προσβαλλομένης αποφάσεως), τα οποία δεν αμφισβήτησε η προσφεύγουσα, προκύπτει ότι οι εσωτερικές πωλήσεις LCD της συμπράξεως προς τις επιχειρήσεις που συμμετείχαν στη σύμπραξη πραγματοποιούνταν σε τιμές επηρεαζόμενες από αυτήν.

49 Εξάλλου, όπως προκύπτει ιδίως από τις αιτιολογικές σκέψεις 92 και 93 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη γνώριζαν ότι οι τιμές των LCD της συμπράξεως επηρέαζαν τις τιμές των τελικών προϊόντων στα οποία είχαν ενσωματωθεί.

50 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2008, T-348/05, JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat κατά Συμβουλίου (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 62), δεν επιτρέπει την εξομοίωση των πωλήσεων τελικών προϊόντων που ενσωματώνουν ένα συστατικό στοιχείο με τις πωλήσεις των συστατικών στοιχείων καθεαυτά, παρατηρείται ότι το πλαίσιο και ο σκοπός για τον οποίο η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις LCD της συμπράξεως που ενσωματώθηκαν σε τελικά προϊόντα δεν μπορούν να εξομοιωθούν με το πλαίσιο και τον σκοπό της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση.

51 Συγκεκριμένα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat κατά Συμβουλίου (σκέψεις 54, 55, 57 και 58), το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφού έλαβε, κατόπιν έρευνας αντιντάμπινγκ για ορισμένα προϊόντα μεταξύ των οποίων το νιτρικό αμμώνιο, μέτρα αντιντάμπινγκ για τα προϊόντα αυτά, επεξέτεινε το πεδίο

εφαρμογής των μέτρων αυτών και σε άλλα προϊόντα, χωρίς να διεξαγάγει νέα έρευνα, με την αιτιολογία ότι τα άλλα προϊόντα ήταν παρόμοια με εκείνα που αφορούσε η εν λόγω έρευνα, ιδίως όσον αφορά την περιεκτικότητα σε νιτρικό αμμώνιο.

52 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε το παράνομο της επεκτάσεως αυτής, επισημαίνοντας τα εξής:

«62. […] Το συστατικό στοιχείο ενός τελικού προϊόντος μπορεί, βεβαίως, να αποτελέσει αντικείμενο μέτρων αντιντάμπινγκ, αλλά, στην περίπτωση αυτή, πρέπει να θεωρηθεί ως προϊόν [το οποίο αποτελεί] αυτό καθαυτό [το αντικείμενο ντάμπινγκ]. Όταν το εν λόγω συστατικό στοιχείο δεν εξετάζεται καθαυτό, αλλά ως στοιχείο άλλου προϊόντος, αυτό το άλλο προϊόν, με όλα τα συστατικά του στοιχεία, είναι το υπό εξέταση προϊόν, και η έρευνα αντιντάμπινγκ πρέπει επομένως να επικεντρωθεί στο προϊόν αυτό ανεξαρτήτως των εν λόγω συστατικών στοιχείων. Μόνον σε προϊόντα που έχουν αποτελέσει αντικείμενο έρευνας αντιντάμπινγκ μπορούν να επιβληθούν μέτρα αντιντάμπινγκ, εφόσον διαπιστώθηκε ότι τα επίμαχα προϊόντα εξάγονται στην Κοινότητα σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή "ομοειδών προϊόντων" κατά την έννοια του άρθρου 1 του [κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1)]. Επομένως, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι τα νέα είδη προϊόντων που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός διαφέρουν από το επίμαχο προϊόν κατά την έννοια των αρχικών κανονισμών, είναι αδύνατο να τους επιβληθεί δασμός αντιντάμπινγκ χωρίς προηγουμένως να διεξαχθεί έρευνα για να εξεταστεί κατά πόσον τα προϊόντα αυτά αποτέλεσαν, επίσης, αντικείμενο ντάμπινγκ στην κοινοτική αγορά.»

53 Τίποτε παρόμοιο δεν συνέβη στην υπό κρίση υπόθεση, από τη στιγμή που, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν χρησιμοποίησε την έρευνα που διεξήγαγε για τις LCD της συμπράξεως για να διαπιστώσει παράβαση για τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώθηκαν οι εν λόγω LCD. Η Επιτροπή, όχι μόνον δεν εξομοίωσε τις LCD της συμπράξεως με τα τελικά προϊόντα συστατικό στοιχείο των οποίων αποτελούσαν οι εν λόγω LCD, αλλά περιορίστηκε στο να κρίνει, για τον σκοπό απλώς του υπολογισμού του προστίμου, ότι, όσον αφορά τις κάθετα ολοκληρωμένες επιχειρήσεις, όπως η προσφεύγουσα, ο τόπος πώλησης των τελικών προϊόντων συνέπιπτε με τον τόπο πώλησης προς τρίτο του συστατικού στοιχείου που αποτελούσε αντικείμενο της συμπράξεως, και επομένως το τελικό προϊόν δεν ανήκε στην ίδια επιχείρηση με εκείνη που παρήγαγε το εν λόγω συστατικό στοιχείο.

54 Από το σύνολο των σκέψεων που προεκτέθηκαν προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αφορά τις φερόμενες εσωτερικές αντιφάσεις της έννοιας των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων»

55 Το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου περιλαμβάνει δύο αιτιάσεις κατά της έννοιας των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», η χρήση της οποίας είχε ως αποτέλεσμα, αφενός, να υπερβεί η Επιτροπή τα όρια της κατά τόπον αρμοδιότητάς της και, αφετέρου, να υποβάλει την προσφεύγουσα σε δυσμενή και διακριτική μεταχείριση σε σχέση με τους λοιπούς συμμετέχοντες στην ίδια σύμπραξη.

Επί της κατά τόπον αρμοδιότητας της Επιτροπής

56 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, με τον συνυπολογισμό των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», η Επιτροπή μετέθεσε τεχνητά τον τόπο στον οποίο έγιναν πράγματι οι πωλήσεις αυτές και υπερέβη έτσι τα όρια της κατά τόπον αρμοδιότητάς της.

57 Πρέπει πρώτον να υπομνησθούν οι αρχές που έχει καθιερώσει η νομολογία όσον αφορά την κατά τόπον αρμοδιότητα της Επιτροπής για τη διαπίστωση παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού.

58 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι, όταν επιχειρήσεις, εγκατεστημένες εκτός του ΕΟΧ, οι οποίες όμως παράγουν προϊόντα που πωλούνται σε τρίτους εντός του ΕΟΧ, συνεννοούνται ως προς τις τιμές που συνομολογούν με τους πελάτες τους που είναι εγκατεστημένοι εντός του ΕΟΧ και εφαρμόζουν τα συμπεφωνημένα πωλώντας σε πράγματι συντονισμένες τιμές, μετέχουν σε μια συνεννόηση που έχει ως αντικείμενο και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και η Επιτροπή είναι κατά τόπον αρμόδια να διαπιστώσει την παράβαση (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 και 125/85 έως 129/85, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 5193, στο εξής: απόφαση χαρτοπολτός Ι, σκέψεις 13 και 14).

59 Η νομολογία έχει επίσης διευκρινίσει ότι παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ εμπεριέχει δύο στοιχεία συμπεριφοράς, ήτοι την κατάρτιση της συμφωνίας και την εκτέλεσή της. Η εξάρτηση της δυνατότητας εφαρμογής των απαγορεύσεων που θεσπίζει το δίκαιο του ανταγωνισμού από τον τόπο της καταρτίσεως της συμφωνίας θα είχε ως αποτέλεσμα να παρέχεται στις επιχειρήσεις ένα εύκολο μέσο παρακάμψεως των εν λόγω απαγορεύσεων. Καθοριστική σημασία έχει, επομένως, ο τόπος στον οποίο εφαρμόζεται η συμφωνία. Εξάλλου, για να προσδιοριστεί αν ο τόπος αυτός βρίσκεται εντός του ΕΟΧ, είναι αδιάφορο αν οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη έκαναν χρήση ή όχι θυγατρικών εταιριών, πρακτόρων, υποπρακτόρων ή υποκαταστημάτων εγκατεστημένων εντός του ΕΟΧ για τη δημιουργία επαφών μεταξύ αυτών και των εγκατεστημένων εντός του ΕΟΧ αγοραστών (βλ., συναφώς, απόφαση χαρτοπολτός Ι, σκέψεις 16 και 17).

60 Εφόσον πληρούται η προϋπόθεση της εφαρμογής, η αρμοδιότητα της Επιτροπής να εφαρμόζει τους κανόνες ανταγωνισμού της Ένωσης σε τέτοιες συμπεριφορές καλύπτεται από την αρχή της εδαφικότητας, η οποία είναι γενικά αποδεκτή στο δημόσιο διεθνές δίκαιο (απόφαση χαρτοπολτός Ι, σκέψη 18).

61 Τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση χαρτοπολτός Ι ακολούθησε και η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1999, T-102/96, Gencor κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-753), στην οποία επρόκειτο για απόφαση επί συγκεντρώσεως κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ 1990, L 257, σ. 13), που αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 24, σ. 1).

62 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, βεβαίως, ότι, οσάκις προβλέπεται ότι μια σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα έχει άμεση και ουσιαστική επίπτωση εντός της Ένωσης, η εφαρμογή των σχετικών με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης δικαιολογείται από τη σκοπιά του δημοσίου διεθνούς δικαίου (προπαρατεθείσα απόφαση Gencor κατά Επιτροπής, σκέψη 90).

63 Ωστόσο, στη σκέψη 87 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Gencor κατά Επιτροπής, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, κατ' ουσίαν, ότι το κριτήριο της θέσεως σε εφαρμογή μιας συμπράξεως ως στοιχείου συνδέσεώς της με το έδαφος της Ένωσης πληρούται με την απλή πώληση εντός της Ένωσης του προϊόντος της συμπράξεως, ανεξαρτήτως των πηγών εφοδιασμού και των εγκαταστάσεων παραγωγής. Έτσι, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα το οποίο επιδίωκε να αντλήσει η προσφεύγουσα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη, από το γεγονός ότι η επίμαχη στην υπόθεση εκείνη συγκέντρωση δεν είχε καταρτιστεί ή εκτελεστεί στο έδαφος της Ένωσης, αλλά στη Νότια Αφρική, και δεν πληρούσε επομένως τις προϋποθέσεις της κατά τόπο αρμοδιότητας που έθεσε η απόφαση χαρτοπολτός Ι (προπαρατεθείσα απόφαση Gencor κατά Επιτροπής, σκέψεις 56, 61 και 87).

64 Επομένως, το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου στην προπαρατεθείσα απόφαση Gencor κατά Επιτροπής δεν αντιφάσκει προς τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση χαρτοπολτός Ι.

65 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, αρκεί να επικεντρωθεί η ανάλυση στο ζήτημα του κατά πόσον η Επιτροπή μπορούσε να χρησιμοποιήσει την κατηγορία των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», χωρίς ωστόσο να παραβιάσει τις αρχές που έθεσε η απόφαση χαρτοπολτός Ι.

66 Συναφώς, παρατηρείται, πρώτον, ότι, όταν μια παγκόσμιας κλίμακας σύμπραξη επιδιώκει αντίθετο προς τον ανταγωνισμό σκοπό, η σύμπραξη αυτή ενεργοποιείται στην εσωτερική αγορά, κατά την έννοια της αποφάσεως χαρτοπολτός Ι, από τη στιγμή που διατίθενται στο εμπόριο στην εν λόγω αγορά τα προϊόντα της συμπράξεως.

67 Συγκεκριμένα, πρέπει να τονιστεί ότι η εφαρμογή μιας συμπράξεως δεν σημαίνει αναγκαστικά ότι η συμφωνία έχει πραγματικές επιπτώσεις (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, T-30/05, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 110· βλ. επίσης, συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P και C-137/07 P, Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-8681, σκέψεις 116 και 117). Στην πραγματικότητα, το ζήτημα αν η σύμπραξη είχε συγκεκριμένες επιπτώσεις στις τιμές των συμμετεχόντων έχει σημασία μόνο στο πλαίσιο του καθορισμού της βαρύτητας της συμπράξεως, για τους σκοπούς του υπολογισμού του προστίμου, εφόσον η Επιτροπή αποφασίσει ότι, μεταξύ των κριτηρίων που μπορεί να λάβει υπόψη στο πλαίσιο αυτό, θα περιλάβει και το εν λόγω κριτήριο (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 2009, C-8/08, T-Mobile Netherlands κ.λπ., Συλλογή 2009, σ. I-4529, σκέψη 31). Όμως, αυτό δεν ισχύει, εν προκειμένω (βλ. αιτιολογική σκέψη 416 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

68 Ομοίως, μικρή σημασία έχει το ότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη δεν είναι πάντοτε υποχρεωμένοι να τηρήσουν τις αποφάσεις που λαμβάνονται σε θέματα τιμών. Συγκεκριμένα, ο καθορισμός τιμής, έστω απλώς ενδεικτικής, επηρεάζει τον ανταγωνισμό, λόγω του ότι επιτρέπει σε όσους συμμετέχουν στη σύμπραξη να προβλέπουν, με εύλογη βεβαιότητα, ποια πολιτική τιμών θα ακολουθήσουν οι ανταγωνιστές τους. Γενικότερα, τέτοιου είδους συμπράξεις συνεπάγονται ευθεία παρέμβαση στις ουσιώδεις παραμέτρους του ανταγωνισμού στην οικεία αγορά. Συγκεκριμένα, εκφράζοντας κοινή βούληση να εφαρμόσουν ένα ορισμένο επίπεδο τιμών στα προϊόντα τους, οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί δεν καθορίζουν αυτοτελώς την πολιτική τους στην αγορά, αντιστρατευόμενοι έτσι την αντίληψη που διέπει τις περί ανταγωνισμού διατάξεις της Συνθήκης (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 2003, T-224/00, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2597, σκέψη 120 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Δεύτερον, παρατηρείται ότι η έννοια της εφαρμογής, όπως ορίζεται στην απόφαση χαρτοπολτός Ι, στηρίζεται κατ' ουσίαν στην έννοια της κατά το δίκαιο του ανταγωνισμού επιχειρίσεως, όπως αυτή προκύπτει από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 6 ανωτέρω (βλ. επίσης, συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1984, 170/83, Hydrotherm Gerätebau, Συλλογή 1984, σ. 2999, σκέψη 11, και της 29ης Μαρτίου 2011, C-201/09 P και C-216/09 P, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ., Συλλογή 2011, σ. I-2239, σκέψη 95), έννοια η οποία έχει, όπως αναγνωρίζεται αποφασιστική σημασία κατά τον καθορισμό των ορίων της εδαφικής αρμοδιότητας της Επιτροπής στο πλαίσιο της εφαρμογής του εν λόγω δικαίου.

70 Ειδικότερα, εάν η επιχείρηση στην οποία ανήκει η προσφεύγουσα συμμετείχε σε σύμπραξη που συμφωνήθηκε εκτός του ΕΟΧ, η Επιτροπή πρέπει να μπορεί να παρακολουθήσει τον αντίκτυπο που έχει η συμπεριφορά της επιχειρίσεως αυτής στον ανταγωνισμό στην εσωτερική αγορά και να της επιβάλει πρόστιμο ανάλογο με το κατά πόσον η σύμπραξη αυτή είναι επιζήμια για τον ανταγωνισμό στην εν λόγω αγορά. Προς τούτο, εφόσον οι LCD της συμπράξεως που κατασκεύασε η προσφεύγουσα ενσωματώθηκαν στα τελικά προϊόντα τα οποία παρήγαγαν εταιρίες ανήκουσες στην

ίδια επιχείρηση με την προσφεύγουσα και τα οποία πωλήθηκαν από την εν λόγω επιχείρηση εντός του ΕΟΧ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η σύμπραξη επηρέασε τις συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν μέχρι και τη στιγμή της πώλησης αυτής.

71 Στο πλαίσιο αυτό, το ζήτημα αν οι εσωτερικές πωλήσεις της εν λόγω επιχειρίσεως πραγματοποιήθηκαν ή όχι σε αυξημένες τιμές λόγω της συμπράξεως δεν είναι αποφασιστικής σημασίας. Συγκεκριμένα, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, η ζημία που επέφερε η σύμπραξη απορρέει από τις αυξήσεις αυτές. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, η εν λόγω ζημία συνίσταται στο ανταγωνιστικό πλεονέκτημα που εξασφάλισε η συμμετέχουσα στη σύμπραξη επιχείρηση σε σύγκριση με τις άλλες επιχειρήσεις οι οποίες παράγουν τελικά προϊόντα περιέχοντα LCD της συμπράξεως, αλλά αγοράζουν τις εν λόγω LCD σε τιμή που δεν διαμορφώνεται από τις συνήθεις συνθήκες της αγοράς. Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι αν δεν ληφθεί υπόψη η αξία των εσωτερικών παραδόσεων μιας επιχειρίσεως, τούτο συνεπάγεται αναπόφευκτα παροχή αδικαιολόγητου πλεονεκτήματος στις επιχειρήσεις καθέτου ολοκληρώσεως, εφόσον, στην περίπτωση αυτή, δεν θα υπολογιστεί το αντλούμενο από τη σύμπραξη όφελος, οπότε η κύρωση εις βάρος της οικείας επιχειρήσεως δεν θα ήταν ανάλογη προς το μερίδιο της επιχειρήσεως στην αγορά των προϊόντων που αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1998, T-304/94, Europa Carton κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-869, σκέψεις 127 και 128).

72 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη νομολογία αυτή, αλλά παρατηρεί ότι η μεταφορά της στην προκειμένη περίπτωση θα παρείχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επιτύχει τον σκοπό της μη παροχής πλεονεκτήματος στις κάθετα ολοκληρωμένες επιχειρήσεις. Έτσι, αντίθετα με όσα ισχυρίστηκε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν ήταν απαραίτητο για τον σκοπό αυτόν να χρησιμοποιηθεί η έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων». Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί στην προπαρατεθείσα απόφαση Europa Carton κατά Επιτροπής, προκειμένου να λάβει υπόψη την αξία των LCD της συμπράξεως που ενσωματώθηκαν, εκτός του ΕΟΧ, στα πωληθέντα εντός του ΕΟΧ τελικά προϊόντα. Οποιαδήποτε εξομοίωση μεταξύ της πώλησης ενός τελικού προϊόντος και της πώλησης μιας οθόνης LCD της συμπράξεως πρέπει να αποκλειστεί. Αντιθέτως, οι εσωτερικές πωλήσεις σε μία κάθετα ολοκληρωμένη επιχείρηση πρέπει να εξομοιωθούν με τις πωλήσεις προς τρίτους και, εάν έγιναν εντός του ΕΟΧ, πρέπει να συνυπολογισθούν.

73 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, από κανένα σημείο της νομολογίας που απορρέει από την προπαρατεθείσα απόφαση Europa Carton κατά Επιτροπής δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή είναι κατά τόπον αναρμόδια όταν τα προϊόντα τα οποία αφορά μια σύμπραξη, πριν διατεθούν στην εσωτερική αγορά, έχουν αποτελέσει αντικείμενο συναλλαγής μεταξύ δύο εταιριών, εγκατεστημένων εκτός ΕΟΧ, οι οποίες ανήκουν στην επιχείρηση η οποία συμμετέχει στη σύμπραξη.

74 Εν προκειμένω, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη οι οποίοι, όπως η προσφεύγουσα, ήταν επιχειρήσεις κάθετα ολοκληρωμένες ενσωμάτωναν, εκτός του ΕΟΧ, LCD της συμπράξεως σε τελικά προϊόντα πωλούμενα εντός του ΕΟΧ. Έτσι, στην περίπτωση που εξέτασε η Επιτροπή δεν μπορούσε να μεταφερθεί αυτούσια η νομολογία που απορρέει από την προπαρατεθείσα απόφαση Europa Carton κατά Επιτροπής. Επομένως, η Επιτροπή ορθώς προσάρμοσε τη νομολογία αυτή στις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός που επιδιώκει η εν λόγω νομολογία, να μη δοθούν πλεονεκτήματα στις συμμετέχουσες σε σύμπραξη κάθετα ολοκληρωμένες επιχειρήσεις.

75 Βάσει των προεκτεθέντων, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, συνυπολογίζοντας τις «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», δεν παρεξέτεινε παρά τον νόμο την κατά τόπο αρμοδιότητά της όσον αφορά τη διαπίστωση παραβάσεων των κανόνων των Συνθηκών περί ανταγωνισμού.

Όσον αφορά τις φερόμενες διακρίσεις που απορρέουν από την έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων»

76 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο παράνομος χαρακτήρας της έννοιας των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» αποδεικνύεται από το γεγονός ότι η χρήση της έννοιας αυτής είχε ως αποτέλεσμα τη δυσμενή και διακριτική μεταχείρισή της σε σχέση με τους λοιπούς συμμετέχοντες στην ίδια σύμπραξη.

– Εισαγωγικές παρατηρήσεις

77 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

78 Κατά πάγια νομολογία, η εν λόγω αρχή επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις ούτε κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός εάν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 2010, C-550/07 P, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής κ.λπ., Συλλογή 2010, σ. I-8301, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

79 Όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου, η εν λόγω αρχή δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να προβαίνει, με την εφαρμογή διαφορετικών μεθόδων υπολογισμού, σε διακρίσεις μεταξύ των επιχειρήσεων που μετείχαν σε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 2012, C-628/10 P και C-14/11 P, Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ., σκέψη 58 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

80 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή υπολόγισε το πρόστιμο για κάθε έναν από τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη βάσει των τριών ίδιων κατηγοριών πωλήσεων που αναφέρονται στη σκέψη 18 ανωτέρω. Το γεγονός ότι η κατηγορία των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» είχε εφαρμογή σε ορισμένους μόνον από τους συμμετέχοντες δεν συνιστά διάκριση, εφόσον η Επιτροπή εκτίμησε τη δυνατότητα εφαρμογής της κατηγορίας αυτής για κάθε έναν από τους συμμετέχοντες βάσει των ίδιων αντικειμενικών κριτηρίων. Ομοίως, δεν συνιστά καθεαυτό διάκριση το γεγονός ότι η μη συνεκτίμηση των «έμμεσων πωλήσεων» θα μπορούσε να παρέχει σημαντικότερο πλεονέκτημα σε ορισμένους από τους συμμετέχοντες από ότι στην προσφεύγουσα (βλ., συναφώς, απόφαση Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ., προπαρατεθείσα, σκέψεις 135 και 138, και προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην ίδια απόφαση, σημείο 87).

– Όσον αφορά τη φερόμενη δυσμενή διάκριση σε σχέση με τη Samsung

81 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή τη μεταχειρίστηκε κατά τρόπο λιγότερο ευνοϊκό από ό,τι τη Samsung, μολονότι οι δύο επιχειρήσεις βρίσκονταν σε παρεμφερείς, κατ' αυτήν, καταστάσεις. Συναφώς, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι οι παραδόσεις LCD της συμπράξεως από τη Samsung προς τις θυγατρικές της που ήταν εγκατεστημένες εντός του ΕΟΧ, οι οποίες ενσωματώθηκαν στα τελικά προϊόντα, υπολογίσθηκαν ως «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» μόνον στην περίπτωση που τα τελικά προϊόντα πωλήθηκαν εντός του ΕΟΧ. Αντιθέτως, οι LCD της συμπράξεως που πωλήθηκαν από την προσφεύγουσα στις ίδιες θυγατρικές της Samsung στην Ευρώπη θεωρήθηκαν όλες ως «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ», ακόμη και όταν τα τελικά προϊόντα πωλήθηκαν από τις θυγατρικές της εκτός του ΕΟΧ. Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων αυτών, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι οι εκ μέρους της πωλήσεις LCD της συμπράξεως προς τη Samsung παραμένουν εντός του κύκλου των μελών της συμπράξεως και, ως εκ τούτου, δεν συνιστούν διάθεση στην αγορά.

82 Πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι η Επιτροπή εφάρμοσε έναντι της Samsung τα ίδια κριτήρια που εφάρμοσε και έναντι της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, αφενός, οι πωλήσεις των LCD της συμπράξεως της προσφεύγουσας ή της Samsung προς ανεξάρτητους τρίτους εγκατεστημένους εντός του ΕΟΧ περιελήφθησαν στις «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ». Αφετέρου, οι περιπτώσεις στις οποίες η προσφεύγουσα ή η Samsung μεταβίβαζαν πρώτα τις LCD της συμπράξεως σε άλλες εταιρίες της ίδιας επιχειρίσεως, οι οποίες τις ενσωμάτωναν σε τελικά προϊόντα πωλούμενα σε ανεξάρτητους τρίτους, συνυπολογίσθηκαν, ως «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», εφόσον οι πωλήσεις αυτές προς ανεξάρτητους τρίτους είχαν γίνει εντός του ΕΟΧ.

83 Στη συνέχεια, παρατηρείται ότι η Επιτροπή πολύ ορθώς περιέλαβε τις πωλήσεις της προσφεύγουσας προς τις ευρωπαϊκές θυγατρικές της Samsung στις «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ», εφόσον οι εν λόγω LCD της συμπράξεως είχαν πωληθεί σε πελάτες εγκατεστημένους εντός του ΕΟΧ, πράγμα το οποίο αναπόφευκτα προκάλεσε νόθευση του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Ο βαθμός του επιζήμιου χαρακτήρα πρέπει να εκτιμάται με βάση τον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα ιδίως με τις πωλήσεις αυτές, κατά τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 37 ανωτέρω.

84 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά το οποίο η Επιτροπή δεν έπρεπε να λάβει υπόψη τις πωλήσεις προς τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, όταν ένα προϊόν που αποτελεί το αντικείμενο συμπράξεως πωλείται στην εσωτερική αγορά, η λειτουργία του ανταγωνισμού στην εν λόγω αγορά νοθεύεται και η Επιτροπή πρέπει να το λάβει υπόψη κατά τον υπολογισμό του προστίμου που επιβάλλει στην επιχείρηση που άντλησε όφελος από την πώληση αυτήν. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 101 ΣΛΕΕ αποσκοπεί, όπως και οι λοιποί κανόνες της Συνθήκης περί ανταγωνισμού, όχι μόνο στην προστασία των συμφερόντων των ανταγωνιστών ή των καταναλωτών, αλλά και της δομής της αγοράς και κατ' επέκταση του ίδιου του ανταγωνισμού (αποφάσεις του Δικαστηρίου T-Mobile Netherlands κ.λπ., προπαρατεθείσα, σκέψη 38, και της 6ης Οκτωβρίου 2009, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, GlaxoSmithKline Services κ.λπ. κατά Επιτροπής κ.λπ., Συλλογή 2009, σ. I-9291, σκέψη 63). Εν προκειμένω, η αιτία της στρεβλώσεως του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά έγκειται στην πώληση μεταξύ της προσφεύγουσας και της Samsung.

85 Εξάλλου, μολονότι είναι αληθές ότι ορισμένες από τις LCD της συμπράξεως τις οποίες αγόρασαν από την προσφεύγουσα οι ευρωπαϊκές θυγατρικές της Samsung ενσωματώθηκαν ενδεχομένως στα τελικά προϊόντα που πωλήθηκαν εκτός του ΕΟΧ, τούτο δεν επηρεάζει το γεγονός ότι η αγορά των LCD της προσφεύγουσας από ευρωπαϊκές θυγατρικές της Samsung συνιστά όντως πώληση μεταξύ δύο διακριτών επιχειρήσεων εντός του ΕΟΧ. Έτσι η Επιτροπή ορθώς εκτίμησε ότι επρόκειτο για πωλήσεις που ασκούσαν επιρροή στη λειτουργία του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά.

86 Όσον αφορά το γεγονός ότι, έναντι της Samsung, η Επιτροπή έλαβε υπόψη μόνον τις πωλήσεις των LCD της συμπράξεως που είχαν ενσωματώσει οι ευρωπαϊκές θυγατρικές της Samsung σε τελικά προϊόντα πωληθέντα εντός του ΕΟΧ, πρέπει να τονιστεί ότι, σε σχέση με αυτές τις LCD, η πρώτη πώλησή τους σε τρίτη επιχείρηση πραγματοποιήθηκε κατά την πώληση του τελικού προϊόντος. Επομένως, η Επιτροπή, προκειμένου να λάβει υπόψη μόνον τις πωλήσεις που είχαν σχέση με τον ΕΟΧ, ορθώς περιορίστηκε, ως άλλωστε είχε την υποχρέωση, να λάβει υπόψη τις πωλήσεις των LCD της συμπράξεως που είχαν ενσωματωθεί σε τελικά προϊόντα πωληθέντα εντός του ΕΟΧ.

87 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η διάκριση βάσει του προορισμού του τελικού προϊόντος αντιβαίνει στη νομολογία που απορρέει από την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 1974, 6/73 και 7/73, Istituto Chemioterapico Italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1974, σ. 113, σκέψη 33), παρατηρείται ότι το ζήτημα που είχε τεθεί στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη είναι διαφορετικό από αυτό που τίθεται εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση εκείνη επρόκειτο για το ζήτημα αν η απαγόρευση κατάχρησης δεσπόζουσας θέσης, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 102 ΣΛΕΕ, έπρεπε να εφαρμοστεί όταν ο κατέχων μια τέτοια θέση στην εσωτερική αγορά προσπαθούσε, με την καταχρηστική

εκμετάλλευσή της, να εξουδετερώσει ανταγωνιστή εγκατεστημένο στην ίδια αγορά. Στο πλαίσιο αυτό και μόνο, το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν είχε σημασία αν η εν λόγω συμπεριφορά αφορούσε τις εξαγωγικές δραστηριότητες του ανταγωνιστή ή τις δραστηριότητές του στην εσωτερική αγορά. Το Δικαστήριο επισήμανε επίσης ότι το γεγονός που επηρέαζε τη δομή του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά ήταν αυτή καθαυτή η εξουδετέρωση του εν λόγω ανταγωνιστή (προπαρατεθείσα απόφαση Istituto Chemioterapico Italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής, σκέψη 33). Εν προκειμένω, αντιθέτως, η Επιτροπή ορθώς προσδιόρισε την κατηγορία των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» περιορίζοντάς την μόνο στις πωλήσεις των LCD της συμπράξεως που είχαν ενσωματωθεί στα πωληθέντα εντός του ΕΟΧ τελικά προϊόντα. Συγκεκριμένα, εάν αυτή η πρώτη πώληση των προϊόντων που αφορούσε η σύμπραξη προς τρίτον δεν γινόταν εντός του ΕΟΧ, ο σύνδεσμος μεταξύ της εσωτερικής αγοράς και της παραβάσεως θα ήταν πολύ μικρός.

88 Τέλος, μολονότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι, ακόμη και αν οι LCD που ενσωματώθηκαν σε άλλα τελικά προϊόντα τα οποία πωλήθηκαν από τη Samsung σε τρίτους εγκατεστημένους εκτός ΕΟΧ μπορούν στη συνέχεια να επανέλθουν εντός του ΕΟΧ και να προκαλέσουν έτσι νόθευση του ανταγωνισμού, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων. Η μέθοδος αυτή, της οποίας το περίγραμμα δίνουν οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006, έχει διάφορα στοιχεία ευελιξίας τα οποία παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να ασκεί τη διακριτική της εξουσία σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ L 1, σ. 1) (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, C-322/07 P, C-327/07 P και C-338/07 P, Papierfabrik August Koehler κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-7191, σκέψη 112, και της 14ης Οκτωβρίου 2010, C-280/08 P, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-9555, σκέψη 271). Περαιτέρω, η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να διαπιστώνει και να τιμωρεί κάθε αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 2005, T-71/03, T-74/03, T-87/03 και T-91/03, Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 369). Εξάλλου, εφόσον η Επιτροπή εφάρμοσε έναντι όλων των κάθετα ολοκληρωμένων επιχειρήσεων την έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», η οποία αποκλείει τις πωλήσεις των LCD της συμπράξεως που ενσωματώθηκαν σε τελικά προϊόντα πωληθέντα εκτός του ΕΟΧ, ανεξαρτήτως του τόπου στον οποίο κατασκευάστηκαν τα τελικά προϊόντα, δεν προέβη σε καμία αδικαιολόγητη άνιση μεταχείριση.

– Επί των φερόμενων διακρίσεων σε σχέση με δύο άλλους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως

89 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπήρξε διάκριση σε βάρος της σε σχέση με δύο άλλες συμμετέχουσες στη σύμπραξη, δηλαδή την LGD και την εταιρία δικαίου Ταϊβάν AU Optronics Corp. (στο εξής: AUO), οι οποίες ανήκουν σε ομίλους με βαθμό κάθετης ολοκλήρωσης παρόμοιο με εκείνον της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, εφόσον η Επιτροπή εφάρμοσε στις εν λόγω συμμετέχουσες στη σύμπραξη μόνο την έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ», οι πωλήσεις τους όσον αφορά τις LCD της συμπράξεως προς συνδεδεμένες εταιρίες ελήφθησαν υπόψη μόνον όταν ο αγοραστής ήταν εντός του ΕΟΧ. Αντιθέτως, με τη χρησιμοποίηση της έννοιας των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», οι εσωτερικές πωλήσεις της προσφεύγουσας συνυπολογίσθηκαν ακόμη και όταν έγιναν προς θυγατρικές εγκατεστημένες εκτός του ΕΟΧ, υπό την προϋπόθεση ότι τα τελικά προϊόντα, τα οποία κατασκεύασαν οι εν λόγω θυγατρικές με τη χρήση των LCD της συμπράξεως, πωλήθηκαν εντός του ΕΟΧ. Ο δυσμενής χαρακτήρας της διάκρισης στην οποία προέβη η Επιτροπή καθίσταται κατά μείζονα λόγο προφανής διότι, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 394 και 396 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή χρησιμοποίησε κατ' ουσίαν τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία για να αποδείξει την επιρροή της συμπράξεως, αφενός, στις πωλήσεις της προσφεύγουσας προς τις θυγατρικές της και, αφετέρου, στις πωλήσεις της LGD και της AUO προς τις εταιρίες που ήταν συνδεδεμένες με καθεμία από αυτές.

90 Πρώτον, παρατηρείται ότι η Επιτροπή δεν συμπέρανε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η LGD αποτελούσε ενιαία επιχείρηση, κατά την έννοια της νομολογίας που υπενθυμίζεται στις σκέψεις 6 και 69 ανωτέρω, με την εταιρία κορεατικού δικαίου LG Electronics, Inc. (στο εξής: LGE) και με την εταιρία ολλανδικού δικαίου Koninklijke Philips Electronics NV (στο εξής: Philips). Ομοίως, η Επιτροπή δεν εφάρμοσε την έννοια αυτή στην AUO και στην εταιρία δικαίου Ταϊβάν BenQ Corp. (στο εξής: BenQ). Επομένως, οι πωλήσεις της LGD προς την LGE και τη Philips και οι πωλήσεις της AUO προς την BenQ θεωρήθηκαν ως «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ» και όχι ως «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων». Η διαφορετική μεταχείριση για τις πωλήσεις της προσφεύγουσας δικαιολογείται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα μεταβίβασε κατ' αρχήν LCD της συμπράξεως, εντός της ίδιας επιχειρίσεως, προς εταιρίες εγκατεστημένες εκτός του ΕΟΧ, οι οποίες ενσωμάτωσαν στη συνέχεια τις LCD αυτές σε τελικά προϊόντα που πωλήθηκαν, από την ίδια επιχείρηση, προς τρίτους εγκατεστημένους εντός του ΕΟΧ. Η αντικειμενική αυτή διαφορά δικαιολογεί την υπαγωγή των πωλήσεων της προσφεύγουσας σε κατηγορία διαφορετική από εκείνη στην οποία υπήχθησαν οι πωλήσεις της LGD προς την LGE και τη Philips.

91 Δεύτερον, στον βαθμό που η αιτίαση της προσφεύγουσας, η οποία παρατίθεται συνοπτικά στη σκέψη 90 ανωτέρω, έχει την έννοια ότι προσάπτει στην Επιτροπή ότι απέκλεισε την ύπαρξη ενιαίας επιχειρίσεως μεταξύ των LGD, LGE και Philips και των AUO και BenQ, πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι, κατά τη νομολογία, αιτίαση που αφορά λόγο ακυρώσεως είναι απαράδεκτη, λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι βάσιμη, οσάκις η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως για τον λόγο αυτό δεν δύναται να ικανοποιήσει τα αιτήματα του προσφεύγοντος (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιουνίου 2011, C-401/09 P, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά ΕΚΤ, Συλλογή 2011, σ. I-4911, σκέψη 49· βλ. επίσης, συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1973, 37/72, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 503, σκέψεις 2 έως 8, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, C-46/98 P, EFMA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-7079, σκέψη 38).

92 Εν προκειμένω, η αιτίαση της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτη διότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι κακώς η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ότι οι LGD, LGE και Philips, καθώς και η AUO και η BenQ αποτελούσαν ενιαία επιχείρηση, το γεγονός αυτό ουδόλως μπορεί να αποβεί υπέρ της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η υποτιθέμενη πλάνη της Επιτροπής, ακόμη και αν ήταν αληθής, δεν αποδεικνύει ότι η έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» είναι εσφαλμένη, εφόσον ο ορισμός της έννοιας αυτής δεν εξαρτάται από τις περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόστηκε ή δεν εφαρμόστηκε. Έτσι, εάν η Επιτροπή είχε διαπιστώσει ότι οι ανωτέρω όμιλοι εταιριών αποτελούσαν ενιαίες επιχειρήσεις, θα έπρεπε απλώς να μην υπολογίσει τις μεταβιβάσεις των επίμαχων LCD εντός της ίδιας επιχειρίσεως ως «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ». Αντιθέτως, η Επιτροπή εξακρίβωσε ποιες από τις εν λόγω πωλήσεις πληρούσαν τις προϋποθέσεις για να θεωρηθούν ως «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», και τις προϋποθέσεις αυτές ακριβώς εφάρμοσε στις πωλήσεις της προσφεύγουσας που περιελήφθησαν στην κατηγορία αυτή.

93 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφεύγουσα παραδεκτώς προβάλλει την αιτίαση η οποία παρατίθεται συνοπτικώς στη σκέψη 90 ανωτέρω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, αφενός, η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να συμβιβάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας, σύμφωνα με την οποία κανείς δεν μπορεί να επικαλεστεί προς όφελός του την παράνομη πράξη που διαπράχθηκε υπέρ τρίτου· αφετέρου, όταν μια επιχείρηση παρέβη με τη συμπεριφορά της το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, δεν μπορεί να αποφύγει την επιβολή κυρώσεως για τον λόγο ότι σε άλλους επιχειρηματίες δεν έχει επιβληθεί κανένα πρόστιμο, εφόσον μάλιστα, όπως εν προκειμένω, η περίπτωση των επιχειρηματιών αυτών δεν έχει καν υποβληθεί στην κρίση του δικαστή της Ένωσης (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2006, T-120/04, Peróxidos Orgánicos κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-4441, σκέψη 77 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

94 Για τους ίδιους επίσης λόγους η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει κανένα όφελος από ενδεχόμενη πλάνη της Επιτροπής όσον αφορά την ύπαρξη ενιαίας επιχειρίσεως μεταξύ των LGD, LGE και Philips και μεταξύ της AUO και της BenQ.

95 Όσον αφορά το γεγονός που προβάλλει η προσφεύγουσα, ότι η Επιτροπή είχε κρίνει, με την ανακοίνωση αιτιάσεων, ότι η LGD, η LGE και η Philips αποτελούσαν ενιαία επιχείρηση, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, η ανακοίνωση αιτιάσεων, λόγω της φύσεώς της, είναι προσωρινή και ενδέχεται να τροποποιηθεί κατά την αξιολόγηση στην οποία προβαίνει στη συνέχεια η Επιτροπή βάσει των παρατηρήσεων που τα μέρη τής υπέβαλαν ως απάντηση και άλλων διαπιστώσεων ως προς τα πραγματικά περιστατικά. Πράγματι, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη της τα στοιχεία που προκύπτουν από ολόκληρη τη διοικητική διαδικασία είτε για να παραιτηθεί από αβάσιμες αιτιάσεις είτε για να προσαρμόσει και να συμπληρώσει, τόσο από πραγματική όσο και από νομική άποψη, την επιχειρηματολογία της προς στήριξη των αιτιάσεων που διατυπώνει. Έτσι, η ανακοίνωση αιτιάσεων ουδόλως εμποδίζει την Επιτροπή να τροποποιήσει την άποψή της υπέρ των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 2008, C-413/06 P, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, Συλλογή 2008, σ. I-4951, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

96 Επομένως, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εμμένει στις νομικές εκτιμήσεις ή εκτιμήσεις περί τα πραγματικά περιστατικά που διατυπώνει με το έγγραφο αυτό. Αντιθέτως, πρέπει να αιτιολογεί την τελική της απόφαση με τις οριστικές της εκτιμήσεις οι οποίες βασίζονται στα αποτελέσματα του συνόλου της έρευνάς της, όπως εμφανίζονται κατά τον χρόνο της περατώσεως της διοικητικής διαδικασίας. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εξηγεί τις ενδεχόμενες διαφορές μεταξύ των οριστικών και των προσωρινών εκτιμήσεών της που περιέχονται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, σκέψεις 64 και 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

97 Έτσι, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να εξηγήσει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τους λόγους για τους οποίους εκτίμησε τελικώς ότι η LGD δεν αποτελούσε ενιαία επιχείρηση με την LGE και τη Philips.

98 Τέλος, το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αφορά το σκεπτικό της Επιτροπής και τα αποδεικτικά στοιχεία που προέβαλε για να υποστηρίξει ότι τόσο οι εσωτερικές εντός των επιχειρήσεων πωλήσεις LCD της συμπράξεως όσο και οι πωλήσεις προς επιχειρήσεις που συνδέονταν με τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη με ιδιαίτερη σχέση είναι κατ' ουσίαν ίδιες πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, δεν εξαρτάται από το γεγονός ότι η ύπαρξη ή μη ενιαίας επιχειρίσεως, κατά την έννοια της υπομνησθείσας στις σκέψεις 6 και 69 νομολογίας, αρκεί για να δικαιολογήσει γιατί η Επιτροπή χαρακτηρίζει διαφορετικά, για τους σκοπούς του προστίμου, τις πωλήσεις που πραγματοποιούνται στη μία ή την άλλη περίπτωση.

99 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει επίσης να απορριφθεί και, επομένως, και ο λόγος αυτός στο σύνολό του.

2. *Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από το ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ διότι έκρινε ότι η παράβαση αφορούσε και τις LCD-TV,*

100 Με τον παρόντα λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα, αφενός, αμφισβητεί, κατ' ουσίαν, ότι η αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορά της, όσον αφορά τόσο τις LCD-TV όσο και τις LCD-TI, μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά μία ίδια ενιαία και διαρκή παράβαση. Αφετέρου, προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη ότι οι Κορεάτες συμμετέχοντες στη διαπιστωθείσα με την προσβαλλόμενη απόφαση σύμπραξη συνέπραξαν με τους Ιάπωνες προμηθευτές LCD-TV όσον αφορά τα εν λόγω προϊόντα.

Εισαγωγικές παρατηρήσεις

101 Πρέπει πρώτον να υπομνησθεί ότι η έννοια της ενιαίας παραβάσεως αναφέρεται ακριβώς σε μια κατάσταση στην οποία πολλές επιχειρήσεις μετείχαν σε παράβαση που συνίστατο σε διαρκή συμπεριφορά με έναν και μόνο οικονομικό σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού, αλλά και σε μεμονωμένες παραβάσεις που συνδέονται λόγω ταυτότητας αντικειμένου (ίδιος σκοπός του συνόλου των στοιχείων) και υποκειμένων (ταυτότητα των οικείων επιχειρήσεων, οι οποίες έχουν συνείδηση της συμμετοχής τους στον κοινό σκοπό) (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 2010, T-446/05, Amann & Söhne και Cousin Filterie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1255, σκέψη 89 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

102 Ακολούθως, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ενδέχεται να προκύπτει όχι μόνον από μεμονωμένη πράξη αλλά και από σειρά πράξεων ή ακόμα και από συνεχιζόμενη συμπεριφορά. Η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί για τον λόγο ότι ένα ή περισσότερα στοιχεία αυτής της σειράς πράξεων ή της συνεχιζόμενης αυτής συμπεριφοράς θα μπορούσαν επίσης να αποτελέσουν, εξεταζόμενα αφ' εαυτών και μεμονωμένα, παράβαση της εν λόγω διατάξεως. Όταν οι διάφορες πράξεις εντάσσονται σε ένα συνολικό σχέδιο, λόγω του ότι επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της ενιαίας αγοράς, η Επιτροπή δικαιούται να καταλογίσει την ευθύνη για τις πράξεις αυτές αναλόγως της συμμετοχής στην παράβαση, η οποία λαμβάνεται υπόψη στο σύνολό της (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Amann & Söhne και Cousin Filterie κατά Επιτροπής, σκέψη 90 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

103 Πρέπει επίσης να διευκρινιστεί ότι ο ενιαίος σκοπός που επιδιώκεται από το σφαιρικό σχέδιο που χαρακτηρίζει μια ενιαία και διαρκή παράβαση δεν μπορεί να καθορίζεται μέσω της γενικής αναφοράς στη στρέβλωση του ανταγωνισμού εντός της αφορώσας την παράβαση αγοράς, καθόσον ο επηρεασμός του ανταγωνισμού συνιστά, είτε ως αντικείμενο είτε ως αποτέλεσμα, ένα από τα αρρήκτως μεταξύ τους συνδεόμενα ουσιώδη στοιχεία κάθε συμπεριφοράς εμπίπτουσας στο πεδίο εφαρμογής του 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Ένας τέτοιος ορισμός της έννοιας του ενιαίου σκοπού θα ενείχε τον κίνδυνο να καταστήσει την έννοια της ενιαίας και αδιάλειπτης παραβάσεως εν μέρει άνευ αντικειμένου, διότι θα είχε ως συνέπεια ότι πολλές σχετικές με κάποιον οικονομικό τομέα συμπεριφορές που απαγορεύονται από το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ θα έπρεπε συστηματικά να θεωρούνται ως συστατικά στοιχεία ενιαίας παραβάσεως. Έτσι, προκειμένου να χαρακτηριστούν διάφορες ενέργειες ως ενιαία και διαρκής παράβαση, πρέπει να επαληθεύεται αν εμφανίζουν μεταξύ τους δεσμό συμπληρωματικότητας υπό την έννοια ότι κάθε μία από αυτές σκοπεί στην αντιμετώπιση μιας ή περισσοτέρων συνεπειών της κανονικής λειτουργίας του ανταγωνισμού και συντείνουν, μέσω της αλληλεπιδράσεώς τους, στην επέλευση του συνόλου των αντιθέτων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αποτελεσμάτων τα οποία επιδίωξαν όσοι ενήργησαν στο πλαίσιο ενός συνολικού σχεδίου διώκοντος ενιαίο σκοπό. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη κάθε περίσταση ικανή να επιβεβαιώσει ή να θέσει υπό αμφισβήτηση τη συμπληρωματικότητα αυτή, όπως το χρονικό διάστημα εφαρμογής, το περιεχόμενο (περιλαμβανομένων των χρησιμοποιουμένων μεθόδων) και, συνακόλουθα, ο σκοπός των διαφόρων υπό εξέταση ενεργειών (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Amann & Söhne και Cousin Filterie κατά Επιτροπής, σκέψη 92 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

104 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να εξεταστούν με γνώμονα ακριβώς αυτές τις αρχές, αφού υπομνησθούν οι σχετικές διαπιστώσεις στις οποίες προέβη συναφώς η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση.

Οι διαπιστώσεις που έγιναν με την προσβαλλόμενη απόφαση

105 Παρατηρείται, πρώτον, ότι η παράβαση την οποία προσήψε η Επιτροπή στους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως συνίσταται στο γεγονός ότι συμμετείχαν, αφενός, στις «συναντήσεις Cristal», στις οποίες καθόριζαν κατώτατες τιμές για τις υποκείμενες στη σύμπραξη LCD, συζητούσαν

τις προβλέψεις των τιμών τους για να αποφευχθεί η μείωσή τους και συντόνιζαν τις αυξήσεις των τιμών τους καθώς και τα επίπεδα παραγωγής, και, αφετέρου, σε διμερείς συναντήσεις που αφορούσαν τα θέματα που είχαν συζητηθεί στις «συναντήσεις Cristal» (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω).

106 Αναλυτικότερα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εκτίμησε, πρώτον, ότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη δεσμεύθηκαν με ενιαία, σύνθετη και αδιάλειπτη σύμπραξη για τις LCD-TI και τις LCD-TV, συνιστάμενη σε μια σειρά συναφών και αλληλοεξαρτώμενων πράξεων οι οποίες διήρκεσαν καθ' όλο το χρονικό διάστημα της παραβάσεως, με σκοπό να αυξήσουν και να διατηρήσουν τις τιμές των εν λόγω LCD σε παγκόσμιο επίπεδο και στο επίπεδο του ΕΟΧ (αιτιολογική σκέψη 283).

107 Δεύτερον, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, ο καθορισμός των τιμών, στον οποίον προέβαιναν μέσω της αυξήσεως των τιμών, του καθορισμού κατώτατων και ανώτατων ορίων τιμών και του καθορισμού ελάχιστων τιμών ή τιμών στόχων, και η υιοθέτηση μιας κοινής θέσης και μιας μελλοντικής στρατηγικής όσον αφορά τις παραμέτρους που καθορίζουν την τιμή, όπως η παραγωγή, η παραγωγική ικανότητα, οι αποστολές και η ζήτηση, σε συνδυασμό με ένα σύστημα εποπτείας για να εξασφαλιστεί η συμμόρφωση με τα συμφωνηθέντα, είναι στοιχεία τα οποία αποτελούν όλα μέρος ενός συνολικού σχεδίου, το οποίο είχε ως κοινό στόχο τον έλεγχο των τιμών των παγκόσμιων πωλήσεων, συμπεριλαμβανομένων των πωλήσεων εντός του ΕΟΧ, τόσο για τις LCD-TI όσο και για τις LCD-TV (αιτιολογική σκέψη 284).

108 Τρίτον, η Επιτροπή παρατήρησε ότι τα χαρακτηριστικά της παραβάσεως, οι κατευθύνσεις που ακολούθησε και η οργάνωση της παραβάσεως ακολούθησαν το ίδιο πρότυπο καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως. Μολονότι ο τρόπος λειτουργίας της μεταβλήθηκε με την πάροδο του χρόνου, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, τούτο πρέπει να θεωρηθεί φυσικό για μια σύμπραξη μακράς διαρκείας, οι συμμετέχοντες στην οποία προσαρμόστηκαν στις μεταβολές των περιστάσεων, ιδίως για να μην αποκαλυφθούν. Έτσι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, παρατηρείται ότι ακόμη και η παρουσία, στις συναντήσεις της συμπράξεως που έγιναν μετά τον Μάιο του 2005, υπαλλήλων της γραμματείας και όχι πλέον διευθυντικού προσωπικού δεν μετέβαλε τη φύση των συναντήσεων, οι οποίες εξακολούθησαν να έχουν ως σκοπό τον καθορισμό των τιμών και τον έλεγχο παραμέτρων όπως η παραγωγή των LCD της συμπράξεως (αιτιολογική σκέψη 287).

109 Τέταρτον, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι οι συζητήσεις που διεξήχθησαν κατά το πρώτο έτος της συμπράξεως ήταν επικεντρωμένες στις LCD-TI και επισήμανε ότι οι LCD-TV αποτέλεσαν αντικείμενο των συζητήσεων αυτών από τον Σεπτέμβριο του 2002 και μετά. Παρατήρησε, ωστόσο, ότι, στο μέτρο που οι λοιποί συμμετέχοντες στη σύμπραξη εισήλθαν στην παραγωγή LCD-TV, άρχισαν να κοινοποιούν στους υπόλοιπους στοιχεία για τις εν λόγω LCD-TV. Συναφώς, η Επιτροπή υπογράμμισε, αφενός, ότι οι LCD-TV είχαν, από τότε, συστηματικά αποτελέσει αντικείμενο συζήτησης κατά τις ίδιες συναντήσεις στις οποίες έγινε συζήτηση για τις LCD-TI και, αφετέρου, ότι οι συμμετέχοντες ήταν σε θέση να ανακατανείμουν την παραγωγική ικανότητα μεταξύ των διαφόρων εφαρμογών των επίμαχων LCD προκειμένου να επηρεάσουν τη ζήτηση και, με τον τρόπο αυτόν, και τις τιμές των εν λόγω προϊόντων. Βάσει αυτών, η Επιτροπή κατέληξε ότι οι ίδιες επιχειρήσεις επιδίωκαν, για τις LCD-TV, τον ίδιο σκοπό και ακολουθούσαν την ίδια διαδικασία στο πλαίσιο του ίδιου σφαιρικού σχεδίου, όπως και στην περίπτωση των συζητήσεων για τις LCD-TI που είχαν γίνει από το 2001 και μετά (αιτιολογικές σκέψεις 288 και 289).

Εκτίμηση των επιχειρημάτων με τα οποία αμφισβητούνται οι διαπιστώσεις της προσβαλλομένης αποφάσεως

110 Από τα πολυάριθμα έγγραφα που συγκέντρωσε η Επιτροπή προκύπτει ότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη ήταν σε θέση να ανακατανείμουν την ικανότητά τους παραγωγής μεταξύ LCD-TI και LCD-TV προκειμένου να επηρεάσουν τη ζήτηση και, με τον τρόπο αυτόν, και τις τιμές των εν λόγω προϊόντων.

111 Συναφώς, πρώτον, η αιτιολογική σκέψη 154 της προσβαλλομένης αποφάσεως παραθέτει τις σημειώσεις ενός συμμετέχοντος στη «συνάντηση Cristal» της 11ης Ιουνίου 2003, στην οποία παρέστη η προσφεύγουσα, όπου μία δήλωση του [*εμπιστευτικό*] είχε ως εξής:

«[… Ε]αν οι πελάτες στον τομέα των οθονών και των μικρού μεγέθους φορητών υπολογιστών [notebook] μειώσουν τις παραγγελίες τους, η παραγωγή θα στραφεί, ως αντίδραση, προς την παραγωγή τηλεοράσεων […]».

112 Δεύτερον, όπως προκύπτει από μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σχετικά με τη «συνάντηση Cristal» της 9ης Ιουλίου 2003, η οποία αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 155 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα αποφάσιζε για τις προτεραιότητές της όσον αφορά την κατανομή της ικανότητάς της παραγωγής LCD μεταξύ των LCD-TV και των LCD-TI αναλόγως των αναμενόμενων περιθωρίων κέρδους. Στο ίδιο αυτό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου αναφέρεται ανακατανομή της ικανότητας παραγωγής LCD-TI προς LCD-TV εκ μέρους του [*εμπιστευτικό*]. Εξάλλου, στα πρακτικά τα οποία συνέταξε ένας από τους συμμετέχοντες στη συνεδρίαση αυτή αναφέρεται το γεγονός, το οποίο επαναλαμβάνεται και στην αιτιολογική σκέψη 156 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, για την προσφεύγουσα, η παραγωγή οθονών ήταν ένας τρόπος απορρόφησης όλης της διαθέσιμης ικανότητας παραγωγής.

113 Τρίτον, σε εσωτερικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του [*εμπιστευτικό*], σχετικά με τα πρακτικά της «συνάντησης Cristal» της 5ης Φεβρουαρίου 2004, η οποία έγινε στα γραφεία της προσφεύγουσας, επισημαίνεται ότι ο [*εμπιστευτικό*] ανακατένειμε την ικανότητα παραγωγής του στρέφοντας την παραγωγή ιδίως προς τις LCD-TV.

114 Τέταρτον, στην αιτιολογική σκέψη 187 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρθηκε στις σημειώσεις ενός συμμετέχοντος στη «συνάντηση Cristal» της 4ης Νοεμβρίου 2004, στις οποίες αναφέρονται συζητήσεις για την ανακατανομή της ικανότητας παραγωγής μεταξύ των διαφόρων εφαρμογών των επίμαχων LCD προκειμένου να επηρεαστεί η ζήτηση. Ειδικότερα, ο [*εμπιστευτικό*] επιβεβαίωσε «την πρόθεσή του να μην προβεί σε παραγωγή του MEP 17 ιντσών παρά μόνον εάν η ζήτηση στην αγορά τηλεοράσεων [ήταν] περιορισμένη και εάν δεν [είχε] άλλη εναλλακτική λύση». Κατά τις ίδιες αυτές σημειώσεις, η εκ μέρους της προσφεύγουσας προσφορά ορισμένων LCD-TV είχε καταστεί ανεπαρκής διότι είχε στρέψει την ικανότητα παραγωγής της προς άλλες LCD [*εμπιστευτικό*], οι οποίες ήταν LCD-TI, όπως επιβεβαίωσε η προσφεύγουσα απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου.

115 Πέμπτον, στην αιτιολογική σκέψη 192 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή παραθέτει σημειώσεις σχετικά με τη «συνάντηση Cristal» της 7ης Ιανουαρίου 2005, στην οποία συμμετείχε η προσφεύγουσα, από τις οποίες προκύπτει ότι ένας άλλος συμμετέχων στη σύμπραξη ανακατένειμε την ικανότητά του παραγωγής οθονών στρέφοντας την παραγωγή προς φορητούς υπολογιστές και τηλεοράσεις.

116 Έκτον, στην αιτιολογική σκέψη 220 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει το γεγονός ότι, σύμφωνα με έκθεση του [*εμπιστευτικό*] για τη «συνάντηση Cristal» της 4ης Νοεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα παρουσίασε, κατά τη συνάντηση αυτή, τον όγκο των πωλήσεών της και την ικανότητά της παραγωγής. Συναφώς, πρέπει να διευκρινιστεί ότι η εν λόγω έκθεση αναφέρει το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, τον Νοέμβριο του 2005, χρησιμοποιούσε σχεδόν το 100 % της παραγωγικής ικανότητας ορισμένων εγκαταστάσεών της για την παραγωγή LCD-TV.

117 Έβδομον, στην αιτιολογική σκέψη 223 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή μνημονεύει έγγραφα σχετικά με τη «συνάντηση Cristal» της 6ης Δεκεμβρίου 2005, στην οποία παρέστη η προσφεύγουσα, στα οποία αναφέρεται ότι ένας από τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη ανακατένειμε μέρος της παραγωγικής του ικανότητας στρέφοντας την παραγωγή προς τις τηλεοράσεις και τους φορητούς υπολογιστές.

118 Τα στοιχεία αυτά αποδεικνύουν ότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη, συμπεριλαμβανομένης της προσφεύγουσας, ήταν σε θέση να ανακατανείμουν, και το έπραξαν αυτό επανειλημμένα, την ικανότητά τους παραγωγής LCD-TI προς LCD-TV και αντιστρόφως, προκειμένου να διατηρήσουν τις τιμές των προϊόντων αυτών στα συμφωνηθέντα επίπεδα, ή, τουλάχιστον, για να περιορίσουν την πτώση των τιμών αυτών. Επομένως, από τα στοιχεία αυτά μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι υφίστατο δεσμός συμπληρωματικότητας, κατά την έννοια της υπομνησθείσας στη σκέψη 104 νομολογίας, μεταξύ των αποφάσεων που λαμβάνονταν και των πληροφοριών που ανταλλάσσονταν όσον αφορά τις δύο κατηγορίες των LCD της συμπράξεως.

119 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των συμμετεχόντων στη σύμπραξη όσον αφορά τις LCD-TV είχε περιστασιακό και σποραδικό χαρακτήρα, παρατηρείται ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει, πρώτον, ότι οι συμμετέχοντες στις συναντήσεις της συμπράξεως συμφώνησαν επανειλημμένα να διατηρήσουν σταθερό το επίπεδο τιμών των LCD-TV. Όπως επισημαίνεται στην αιτιολογική σκέψη 154 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά τη «συνάντηση Cristal» της 11ης Ιουνίου 2003, αντηλλάγησαν πληροφορίες όσον αφορά ιδίως τη στρατηγική τιμών (price policies) την οποία προτίθετο να εφαρμόσει ένας από τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη για τις LCD-TV. Ομοίως, εξετάστηκαν πίνακες όσον αφορά τις τάσεις των τιμών των διαφόρων ειδών των επίμαχων LCD για τους μήνες Μάιο, Ιούνιο, και Ιούλιο του έτους εκείνου. Σε έναν από τους πίνακες αυτούς περιλαμβάνονταν στοιχεία για τις LCD-TV. Ακολούθως, στην αιτιολογική σκέψη 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρεται σε έγγραφα σχετικά με τη «συνάντηση Cristal» της 7ης Νοεμβρίου 2003, από τα οποία προκύπτει ότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη καθόρισαν ως στόχους την αύξηση των τιμών των LCD για φορητούς υπολογιστές και τη διατήρηση του επιπέδου τιμών των λοιπών LCD της συμπράξεως, με ρητή αναφορά στις LCD-TV. Σε πρακτικά της συνάντησης αυτής επισυνάπτονται πίνακες με τις τιμές πολυάριθμων κατηγοριών από τις LCD της συμπράξεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι LCD-TV, για το έτος 2003. Στις αιτιολογικές σκέψεις 167, 171, 173, 174, 202 και 214 της προσβαλλομένης αποφάσεως καθώς και στα έγγραφα του φακέλου της Επιτροπής στα οποία παραπέμπουν οι εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις παρατίθενται και άλλα παραδείγματα για το ότι οι συζητήσεις κατά τις συναντήσεις της συμπράξεως αφορούσαν στοιχεία, ιδίως τιμές και ικανότητα παραγωγής, όχι μόνον για τις LCD-TI, αλλά και για τις LCD-TV.

120 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη αντάλλαξαν περισσότερες, ή πλέον ευαίσθητες, πληροφορίες όσον αφορά μόνον τις LCD-TI και όχι τις LCD-TV, εντούτοις, από τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκέντρωσε η Επιτροπή αποδεικνύεται ότι οι πληροφορίες αυτές ανταλλάχθηκαν την ίδια στιγμή, συχνά με τα ίδια έγγραφα και, κυρίως, για την επίτευξη του ίδιου σκοπού. Εξάλλου, ο ευαίσθητος και λεπτομερής χαρακτήρας των πληροφοριών που παρέσχε η προσφεύγουσα προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 202 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία η Επιτροπή παραθέτει ένα έγγραφο, σχετικά με τη «συνάντηση Cristal» της 5ης Μαΐου 2005, από το οποίο προκύπτει ότι, όσον αφορά την προσφεύγουσα, λόγω της περιορισθείσας ικανότητας παραγωγής, η τιμή μιας κατηγορίας LCD-TV αυξήθηκε κατά 5 έως 10 δολάρια ΗΠΑ (USD) τον Μάιο, και εξαιτίας αυτού η τιμή ανήλθε στα 230 USD.

121 Όσον αφορά το γεγονός, το οποίο επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα, ότι στις συζητήσεις για τις LCD-TV υπογραμμίσθηκε, κατά τη γνώμη της, η συνεχής τάση μείωσης των τιμών των προϊόντων αυτών, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι σε πολλά έγγραφα στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρεται η πρόθεση των συμμετεχόντων στη σύμπραξη να διατηρήσουν σταθερά τα επίπεδα τιμών των LCD αυτών και το γεγονός ότι δεν ήταν πιθανό να γίνουν μειώσεις των τιμών βραχυπρόθεσμα (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 165, 167, 173 και 207 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, συχνά, οι συζητήσεις της συμπράξεως κατέληξαν μόνο σε μείωση των τιμών, ο συντονισμός αυτός των συμπεριφορών δεν νόθευσε λιγότερο τον ανταγωνισμό, εφόσον οι μειώσεις των τιμών πραγματοποιήθηκαν συντονισμένα και θα μπορούσαν να είναι μεγαλύτερες αν δεν υπήρχε συνεννόηση. Εξάλλου, η δυνατότητα ανακατανομής

της ικανότητας παραγωγής, που ήταν το αντικείμενο των συζητήσεων της συμπράξεως, παρείχε τη δυνατότητα στους συμμετέχοντες στη σύμπραξη να αντιδράσουν σε μειώσεις των τιμών των LCD-TV, και τούτο με τρόπο συντονισμένο, στο πλαίσιο ενός συνολικού σχεδίου.

122 Όσον αφορά το γεγονός, το οποίο επίσης επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι το προσωπικό που απέστειλαν οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη στις συναντήσεις ήταν εξειδικευμένο στις LCD-TI, και όχι στις LCD-TV, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι το γεγονός αυτό μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι LCD-TI είχαν μεγαλύτερη σημασία για τις οικείες επιχειρήσεις, δεν σημαίνει ωστόσο ότι οι LCD-TV αποτελούσαν το αντικείμενο μόνο περιστασιακών και σποραδικών συζητήσεων. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, το γεγονός αυτό αποδεικνύει ότι οι ανταλλαγές πληροφοριών όσον αφορά τις LCD-TV ήταν προσχεδιασμένες, εφόσον το προσωπικό που συμμετείχε στις συναντήσεις αυτές έπρεπε να προετοιμαστεί για το θέμα αυτό, το οποίο δεν αποτελούσε το κύριο αντικείμενο της δραστηριότητάς του.

123 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι ανταλλαγές στοιχείων όσον αφορά τις LCD-TV ενέπιπταν στο ίδιο συνολικό σχέδιο στο οποίο ενέπιπταν και οι ανταλλαγές στοιχείων για τις LCD-TI και, επομένως, αποτελούσαν μέρος της ίδιας ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως.

124 Τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν κλονίζουν τη διαπίστωση ότι επρόκειτο πράγματι για ενιαία και διαρκή παράβαση, τόσο όσον αφορά τις LCD-TI όσο και τις LCD-TV, για την οποία η Επιτροπή μπορούσε να επιβάλει κυρώσεις με συνολικό πρόστιμο.

125 Πρώτον, είναι αδιάφορο το γεγονός ότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη άρχισαν να συζητούν τα στοιχεία σχετικά με τις LCD-TV μετά από ένα χρονικό διάστημα κατά το οποίο η σύμπραξη αφορούσε μόνο τις LCD-TI. Συγκεκριμένα, εφόσον αποδείχθηκε ότι οι ανταλλαγές πληροφοριών και οι αποφάσεις που ελήφθησαν κατά τις συναντήσεις της συμπράξεως για τις LCD-TV ενέπιπταν στο ίδιο συνολικό σχέδιο με εκείνο που είχε τεθεί σε εφαρμογή για τις LCD-TI, το χρονικό σημείο κατά το οποίο διευρύνθηκε η σύμπραξη, για καθέναν από τους συμμετέχοντες, δεν ασκεί επιρροή. Περαιτέρω, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, για τους σκοπούς του υπολογισμού του ύψους του προστίμου, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τον μέσο όρο της αξίας των σχετικών πωλήσεων κάθε αποδέκτη της προσβαλλομένης αποφάσεως καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως. Ο μέσος αυτός όρος επηρεάστηκε, ευνοϊκά για την προσφεύγουσα, από το γεγονός ότι αυτή δεν παρήγε LCD-TV από την αρχή της παραβατικής περιόδου.

126 Εξάλλου, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν παρήγε LCD-TV όταν άρχισαν να ανταλλάσσονται στοιχεία γι' αυτές κατά τις «συναντήσεις Cristal» δεν αναιρεί τη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, όταν διεύρυνε τις δραστηριότητές της περιλαμβάνοντας και τις LCD-TV, μπόρεσε να αντλήσει όφελος από τις πληροφορίες που διέθετε όσον αφορά τις τιμές και την ικανότητα παραγωγής των λοιπών συμμετεχόντων στη σύμπραξη οι οποίοι είχαν προηγηθεί στον τομέα αυτόν. Συναφώς, όπως προκύπτει από τη νομολογία, ορθώς καταλογίζεται ευθύνη για εναρμονισμένη πρακτική σε μια επιχείρηση ακόμη και αν η συμμετοχή της περιορίζεται στη λήψη μόνο πληροφοριών για τη μελλοντική συμπεριφορά των ανταγωνιστών της (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 2008, T-54/03, Lafarge κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 459 και 460 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Έτσι, η επιχείρηση μπορεί επίσης να έχει συμμετάσχει άμεσα σε μέρος μόνον των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την ενιαία και διαρκή παράβαση, αλλά να γνώριζε το σύνολο των λοιπών παραβατικών συμπεριφορών τις οποίες είχαν κατά νου ή ανέπτυσσαν οι λοιποί συμμετέχοντες στη σύμπραξη επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή να μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και να αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο. Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή ορθώς καταλογίζει στην επιχείρηση αυτή την ευθύνη για το σύνολο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την εν λόγω παράβαση και, συνεπώς, για την παράβαση στο σύνολό της (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Δεκεμβρίου 2012, C-441/11 P, Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, σκέψη 43).

127 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι απαραίτητο να εξεταστεί η αποδεικτική ισχύς, την οποία αμφισβήτησε η προσφεύγουσα, του εγγράφου επί του οποίου στηρίχθηκε η Επιτροπή για να κρίνει ότι η επέκταση της συμπράξεως στις LCD-TV άρχισε τον Σεπτέμβριο του 2002.

128 Δεύτερον, μικρή σημασία έχει το ότι οι LCD-TI και οι LCD-TV μπορεί να αφορούν διαφορετικές αγορές, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι μία ενιαία παράβαση δεν είναι απαραίτητο να αφορά το ίδιο προϊόν ή υποκαταστάσιμα προϊόντα. Άλλα κριτήρια που μπορούν να χρησιμοποιηθούν επίσης για τον σκοπό αυτόν είναι η ταυτότητα ή η διαφορετικότητα των επίμαχων πρακτικών, το αν μετείχαν σε αυτές οι ίδιες επιχειρήσεις και το αν χρησιμοποιήθηκαν οι ίδιες μέθοδοι για την εφαρμογή τους, η ταυτότητα των φυσικών προσώπων που εμπλέκονται για λογαριασμό των επιχειρήσεων και η ταυτότητα του γεωγραφικού πεδίου εφαρμογής των επίμαχων πρακτικών (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2012, Almamet κατά Επιτροπής, T-410/09, σκέψεις 172 και 174 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Τα κριτήρια αυτά πληρούνται εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 110 έως 127 ανωτέρω.

129 Περαιτέρω, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, σκοπός του ορισμού της επίμαχης αγοράς είναι να εξακριβωθεί κατά πόσον μία συμφωνία μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη νόθευση των όρων του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή έχει υποχρέωση καθορισμού της σχετικής αγοράς σε απόφαση που εκδίδεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ μόνον όταν, ελλείψει τέτοιου καθορισμού, είναι αδύνατον να εξακριβωθεί αν η συγκεκριμένη συμφωνία, απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων ή εναρμονισμένη πρακτική μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και αν έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη νόθευση των όρων του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2005, T-38/02, Groupe Danone κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4407, σκέψη 99, και της 6ης Δεκεμβρίου 2005, T-48/02, Brouwerij Haacht κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5259, σκέψη 58· βλ. επίσης, συναφώς, διάταξη του Δικαστηρίου της 16ης Φεβρουαρίου 2006, C-111/04 P, Adriatica di Navigazione κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 31).

130 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η σύμπραξη μπορούσε να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και είχε ως σκοπό τον περιορισμό και τη νόθευση των όρων του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά.

131 Εξάλλου, η νομολογία διευκρίνισε επίσης ότι η αγορά την οποία αφορά μια απόφαση της Επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ καθορίζεται από τις συμφωνίες και τις δραστηριότητες της συμπράξεως (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 2011, T-384/06, IBP και International Building Products France κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-1177, σκέψη 118 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εν προκειμένω, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, τα ίδια τα μέλη της συμπράξεως επικέντρωσαν ηθελημένα την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά τους τόσο στις LCD-TI όσο και στις LCD-TV.

132 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα το οποίο επιδιώκει να αντλήσει η προσφεύγουσα από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 2003, T-61/99, Adriatica di Navigazione κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-5349, σκέψη 36), προκειμένου να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή προσδιόρισε ανεπαρκώς τις σχετικές αγορές και έτσι προέβη με την προσβαλλόμενη απόφαση σε εσφαλμένη εκτίμηση της ακριβούς φύσεως και εκτάσεως της διαπιστωθείσας παραβάσεως.

133 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, βεβαίως, στη σκέψη 30 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Adriatica di Navigazione κατά Επιτροπής, το Γενικό Δικαστήριο παρατήρησε ότι οι αιτιάσεις κατά του ορισμού της σχετικής αγοράς τον οποίο έλαβε υπόψη της η Επιτροπή μπορεί να αφορούν και άλλα στοιχεία σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, εκτός από την ύπαρξη περιορισμού του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά και τον επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών, όπως είναι η έκταση της εν λόγω συμπράξεως, ο ενιαίος ή συνολικός χαρακτήρας της

καθώς και η έκταση της ατομικής συμμετοχής εκάστης από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις. Ομοίως, στις σκέψεις 31 και 32 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε ότι απόφαση της Επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται συμμετοχή σε σύμπραξη μπορεί να έχει σοβαρές συνέπειες στις σχέσεις των αποδεκτών της αποφάσεως αυτής με τους τρίτους. Επίσης, είναι ευκταίο, οσάκις η Επιτροπή εκδίδει απόφαση με την οποία διαπιστώνεται η συμμετοχή επιχειρήσεως σε σύνθετη, συλλογική και διαρκή παράβαση, πέραν του ελέγχου της τηρήσεως των συγκεκριμένων προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, να λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι, αν μια τέτοια απόφαση πρέπει να συνεπάγεται την προσωποπαγή ευθύνη εκάστου αποδέκτη της, η ευθύνη αυτή θα αφορά μόνον την αποδεδειγμένη συμμετοχή τους στις κολαζόμενες και ορθώς οριοθετηθείσες συλλογικές συμπεριφορές.

134 Εντούτοις, ακόμη και υπό το πρίσμα της νομολογίας αυτής, το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν μπορεί εν προκειμένω να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 110 έως 127 ανωτέρω, η Επιτροπή καταλόγισε ευθύνη στην προσφεύγουσα μόνο για την παράβαση που συγκεκριμενοποιήθηκε με τη συμμετοχή στις «συναντήσεις Cristal» και στις συνδεόμενες με αυτές διμερείς συναντήσεις, οι οποίες είχαν ως σκοπό τον συντονισμό των τιμών και της ικανότητας παραγωγής τόσο των LCD-TI όσο και των LCD-TV. Έτσι, ο μη ακριβέστερος προσδιορισμός των αγορών που αφορούσε η σύμπραξη δεν εξέθεσε την προσφεύγουσα στους προαναφερθέντες στη σκέψη 133 κινδύνους τους οποίους επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση Adriatica di Navigazione κατά Επιτροπής.

Ως προς το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τις επαφές με τους Ιάπωνες προμηθευτές

135 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι οι Κορεάτες συμμετέχοντες στη διαπιστωθείσα με την προσβαλλόμενη απόφαση παράβαση φέρονται να συνέπραξαν με τους Ιάπωνες προμηθευτές LCD-TV, οι οποίοι, μαζί με τους εν λόγω Κορεάτες, ήταν οι βασικοί πρωταγωνιστές στην αγορά αυτή, ενώ η προσφεύγουσα είχε δευτερεύοντα μόνο ρόλο. Κατά την προσφεύγουσα, η πραγματική παράβαση όσον αφορά τις εν λόγω LCD, την οποία έπρεπε να διαπιστώσει η Επιτροπή, συνίστατο στην εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ των πρωταγωνιστών της αγοράς αυτής. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθώς και την αρχή της αναλογικότητας.

Εισαγωγικές παρατηρήσεις

136 Πρέπει να αναφερθεί ότι, μολονότι η νομολογία σχετικά με την έννοια της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως παρέχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να διαπιστώσει παράβαση, με μία μόνον διαδικασία και απόφαση, περισσότερων συμπεριφορών για τις οποίες η διαπίστωση θα μπορούσε να γίνει κατά περίπτωση, τούτο δεν συνεπάγεται ότι η Επιτροπή υποχρεούται να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο. Έτσι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η φερόμενη συνεννόηση μεταξύ των Ιαπώνων προμηθευτών LCD-TV και των Κορεατών συμμετεχόντων στη σύμπραξη που αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και ότι η παράβαση αυτή εμπίπτει στην ίδια ενιαία και διαρκή παράβαση που διαπιστώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν θα ήταν, ούτε στην περίπτωση αυτή, υποχρεωμένη να διαπιστώσει παράβαση για το σύνολο των συμπεριφορών αυτών ταυτόχρονα.

137 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια ως προς τις διαδικασίες που θα κινήσει. Εν προκειμένω, κατά τη νομολογία, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποχρεωθεί να διαπιστώνει και να τιμωρεί κάθε αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά και τα δικαστήρια της Ένωσης δεν μπορούν — έστω και ενόψει της μειώσεως του προστίμου— να κρίνουν ότι η Επιτροπή, λαμβανομένων υπόψη των αποδεικτικών στοιχείων που είχε στη διάθεσή της, όφειλε να αποδείξει ότι συγκεκριμένη επιχείρηση διέπραξε παράβαση κατά συγκεκριμένο χρονικό διάστημα (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 369 και 370).

138 Η άσκηση της διακριτικής αυτής ευχέρειας υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο. Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει ότι η επιλογή της Επιτροπής να υπαγάγει μια ενιαία πραγματική κατάσταση σε δύο χωριστές διαδικασίες θα μπορούσε να θεωρηθεί ως κατάχρηση εξουσίας μόνον αν διαπιστωθεί ότι έγινε χωρίς αντικειμενική αιτία (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 2010, C-441/07 P, Επιτροπή κατά Alrosa, Συλλογή 2010, σ. I-5949, σκέψη 89).

139 Εν προκειμένω, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν διέθετε, ή δεν διέθετε ακόμη, επαρκείς αποδείξεις κατά των Ιαπώνων προμηθευτών και επέλεξε να μην κινηθεί εναντίον τους ταυτόχρονα με τη διαδικασία που κίνησε κατά της προσφεύγουσας και κατά των λοιπών αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως, για τους οποίους, αντιθέτως, διέθετε πολυάριθμες αποδείξεις για την ύπαρξη παραβάσεως, τόσο για τις LCD-TI όσο και για τις LCD-TV, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω (σκέψεις 110 έως 134). Το γεγονός αυτό συνιστά αντικειμενική αιτία, η οποία δικαιολογεί την επιλογή της Επιτροπής. Εντούτοις, παρατηρείται ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κινήθηκε κατά των Ιαπώνων προμηθευτών, η Επιτροπή υποχρεούται να τηρήσει έναντι της προσφεύγουσας την αρχή ne bis in idem.

Επί της προβαλλόμενης παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

140 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους εξαίρεσε τους Ιάπωνες προμηθευτές LCD-TV από τη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

141 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή δεν είχε καμία υποχρέωση να εκθέσει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, τους λόγους για τους οποίους δεν στράφηκε κατά των Ιαπώνων προμηθευτών στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας πράξεως δεν μπορεί να συμπεριλαμβάνει και υποχρέωση του οργάνου που την εξέδωσε να αιτιολογήσει το γεγονός ότι δεν εξέδωσε άλλες παρεμφερείς πράξεις απευθυνόμενες σε τρίτους (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 2004, T-67/00, T-68/00, T-71/00 και T-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2501, σκέψη 414, και της 4ης Ιουλίου 2006, T-304/02, Hoek Loos κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1887, σκέψη 63).

Ως προς τη φερόμενη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

142 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την προαναφερθείσα στη σκέψη 93 νομολογία, από τη στιγμή που μια επιχείρηση παραβεί με τη συμπεριφορά της το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, δεν μπορεί να αποφύγει την επιβολή κυρώσεως για τον λόγο ότι σε άλλους επιχειρηματίες δεν έχει επιβληθεί κανένα πρόστιμο, εφόσον μάλιστα, όπως εν προκειμένω, η περίπτωση των επιχειρηματιών αυτών δεν έχει καν υποβληθεί στην κρίση του δικαστή της Ένωσης. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, μολονότι είναι αληθές ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να προβεί σε δυσμενή διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην ίδια σύμπραξη, παρ' όλ' αυτά η παράβαση που προσάπτεται στην προσφεύγουσα συνίσταται στη συνεννόηση που έγινε, κατά τις «συναντήσεις Cristal» και τις συνδεόμενες με αυτές διμερείς συναντήσεις, μεταξύ των προμηθευτών από την Ταϊβάν και την Κορέα για τις LCD της συμπράξεως. Εφόσον οι Ιάπωνες προμηθευτές δεν συμμετείχαν στη συνεννόηση αυτή, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

143 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι μόνες σημαντικές συζητήσεις όσον αφορά τις LCD-TV ήταν εκείνες στις οποίες ενεπλάκησαν οι Ιάπωνες προμηθευτές και στις οποίες δεν συμμετείχε η προσφεύγουσα, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή προσκόμισε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για να αποδείξει ότι οι αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως προέβησαν σε συνεννόηση, στο πλαίσιο ενός συνολικού σχεδίου, τόσο για τις LCD-TI όσο και για τις LCD-TV (βλ. σκέψεις 105 έως 134 ανωτέρω). Η συνεννόηση αυτή συνιστά παράβαση για την οποία η Επιτροπή είχε δικαίωμα να

κινήσει διαδικασία, ανεξαρτήτως της ενδεχόμενης υπάρξεως άλλων παραβάσεων όσον αφορά τις LCD-TV στις οποίες ορισμένοι αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως, πλην της προσφεύγουσας, είχαν πιθανώς συμμετάσχει.

144 Προς απάντηση στο επιχείρημα το οποίο επιδιώκει να αντλήσει η προσφεύγουσα από τη διοικητική πρακτική της Επιτροπής, ειδικότερα από την απόφαση C(2008) 5955 τελικό της Επιτροπής, της 15ης Οκτωβρίου 2008, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] (υπόθεση COMP/39.188 — Μπανάνες) (στο εξής: απόφαση Μπανάνες), πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, νομικό πλαίσιο για την επιβολή προστίμων στον τομέα του ανταγωνισμού δεν μπορεί να αποτελέσει η πρακτική λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής και ότι οι αποφάσεις επί άλλων υποθέσεων έχουν ενδεικτικό μόνο χαρακτήρα όσον αφορά την ενδεχόμενη ύπαρξη δυσμενών διακρίσεων, διότι είναι ελάχιστα πιθανό οι ιδιαίτερες περιστάσεις των υποθέσεων εκείνων, όπως είναι οι αγορές, τα προϊόντα, οι επιχειρήσεις και οι σχετικές χρονικές περίοδοι, να είναι πανομοιότυπες (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Οκτωβρίου 2008, T-73/04, Carbone-Lorraine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-2661, σκέψη 92 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

145 Για να υπογραμμιστούν οι διαφορές μεταξύ των πραγματικών περιστατικών της αποφάσεως Μπανάνες και των πραγματικών περιστατικών της παρούσας υποθέσεως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι σε έναν από τους συμμετέχοντες στην παράβαση περί της οποίας επρόκειτο στην απόφαση εκείνη έγινε μείωση του προστίμου κατά 10 %, λόγω ελαφρυντικής περιστάσεως, διότι δεν προέκυπτε από τη δικογραφία ότι είχε λάβει γνώση ορισμένων πτυχών της εν λόγω παραβάσεως, στις οποίες δεν συμμετείχε ευθέως, ή ότι μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 465 και 466 της αποφάσεως Μπανάνες).

146 Αντιθέτως, εν προκειμένω δεν υφίστανται παρόμοιες περιστάσεις, εφόσον η προσφεύγουσα, η οποία συμμετείχε σε όλες τις πτυχές της διαπιστωθείσας με την προσβαλλόμενη απόφαση παραβάσεως, επιχειρεί να επικαλεστεί το γεγονός ότι δεν συμμετείχε σε παράβαση στην οποία εμπλέκονταν άλλες επιχειρήσεις.

147 Εν πάση περιπτώσει, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι διμερείς επαφές μεταξύ των Κορεατών και των Ιαπώνων προμηθευτών LCD-TV συνιστούσαν ενιαία και διαρκή παράβαση με την παράβαση που διαπιστώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση και ότι η προσφεύγουσα αγνοούσε την ύπαρξη αυτών των διμερών επαφών, οι περιστάσεις αυτές δεν συνεπάγονται ότι οι αιτιάσεις κατά της προσφεύγουσας λόγω της συμμετοχής της στην παράβαση που διαπιστώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση καθίστανται αβάσιμες ούτε ότι πρέπει να μειωθεί το επιβληθέν στην προσφεύγουσα πρόστιμο. Συγκεκριμένα, ουδόλως μπορεί να υποστηριχθεί ότι το επιβληθέν πρόστιμο θα ήταν, τελικώς, μικρότερο για την προσφεύγουσα σε περίπτωση ευρύτερης, συμπεριλαμβάνουσας τους Ιάπωνες προμηθευτές, συμπράξεως. Συναφώς, η αύξηση του προστίμου λόγω της εφαρμογής υψηλότερων ποσοστών όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως και το «δικαίωμα εισόδου» θα εκμηδένιζε, ή και θα υπερέβαινε, ενδεχόμενη μείωση του προστίμου την οποία θα μπορούσε να χορηγήσει η Επιτροπή στην προσφεύγουσα.

Ως προς τη φερόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

148 Η προσφεύγουσα επικαλείται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας διότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ότι οι αντίθετες με τον ανταγωνισμό συμπεριφορές που αφορούσαν τις LCD-TV ήταν λιγότερο σοβαρές από τις συμπεριφορές που αφορούσαν τις LCD-TI.

149 Προς απάντηση στο επιχείρημα αυτό, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι επρόκειτο για ενιαία και διαρκή παράβαση. Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να προβεί σε χωριστή ανάλυση κάθε στοιχείου της ενιαίας

παραβάσεως, λόγω ιδίως της ύπαρξης συνολικής στρατηγικής την οποία ακολουθούσαν όλα τα μέλη της συμπράξεως (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Carbone-Lorraine κατά Επιτροπής, σκέψη 49).

150 Δεύτερον, όσον αφορά ειδικότερα τον αναλογικό χαρακτήρα των συντελεστών που εφάρμοσε η Επιτροπή σε σχέση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως και ως «δικαίωμα εισόδου» (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω), πρέπει να υπομνησθεί ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006 και η νομολογία από την οποία διαπνέονται προβλέπουν ότι η σοβαρότητα της παραβάσεως εκτιμάται, σε πρώτο στάδιο, σε συνάρτηση με τα χαρακτηριστικά στοιχεία της παραβάσεως, όπως η φύση της, το συνολικό μερίδιο της αγοράς όλων των εμπλεκομένων, η γεωγραφική έκταση της παραβάσεως και η εφαρμογή της ή όχι. Σε δεύτερο στάδιο όμως η εκτίμηση αυτή διαμορφώνεται σε συνάρτηση με τις επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές περιστάσεις που χαρακτηρίζουν καθεμία από τις μετέχουσες στην παράβαση επιχειρήσεις (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2011, T-348/08, Aragonesas Industrias y Energía κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-7583, σκέψη 264 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

151 Το εν λόγω πρώτο στάδιο έχει ως σκοπό να προσδιορίσει το βασικό ποσό του επιβλητέου σε κάθε εμπλεκόμενη επιχείρηση προστίμου, και αυτό γίνεται πολλαπλασιάζοντας την αξία των πωλήσεων των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών στην οικεία γεωγραφική αγορά, για καθεμία από αυτές, με έναν πρώτο συντελεστή που αντιστοιχεί στη σοβαρότητα της παραβάσεως, ή και με ένα δεύτερο συντελεστή με σκοπό να αποθαρρυνθεί η εκ νέου ανάμιξη σε τέτοιες παράνομες πράξεις. Καθένας από τους δύο αυτούς συντελεστές προσδιορίζεται λαμβάνοντας υπόψη παράγοντες που αντιστοιχούν προς τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της παραβάσεως, εκτιμώμενης συνολικά, ήτοι περιλαμβάνουσας το σύνολο των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορών όλων των εμπλεκομένων επιχειρήσεων (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Aragonesas Industrias y Energía κατά Επιτροπής, σκέψη 265).

152 Κατά συνέπεια, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι αντίθετες με τον ανταγωνισμό συμπεριφορές όσον αφορά τις LCD-TV ήταν σοβαρότερες από τις συμπεριφορές που αφορούσαν τις LCD-TI, η Επιτροπή ορθώς καθόρισε τον σχετικό με τη σοβαρότητα της παραβάσεως συντελεστή και τον συντελεστή για τα «δικαιώματα εισόδου» λαμβάνοντας υπόψη το συνολικό σχέδιο της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως στο οποίο περιλαμβάνονταν όλες οι εν λόγω συμπεριφορές.

153 Εξάλλου, όσον αφορά το γεγονός ότι, με την απόφαση Μπανάνες, η Επιτροπή εφάρμοσε μικρότερα ποσοστά σε σχέση με εκείνα της προσβαλλομένης αποφάσεως και χορήγησε μεγαλύτερη μείωση προστίμου λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων, αρκεί να αναφερθεί η νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 144 ανωτέρω και να επισημανθεί ότι, με την απόφαση εκείνη, η Επιτροπή χορήγησε μείωση, λαμβανομένης υπόψη της ειδικής καταστάσεως που δημιουργήθηκε ιδίως λόγω του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου για το εμπόριο της μπανάνας (βλ. αιτιολογική σκέψη 460 της αποφάσεως Μπανάνες και την παραπομπή που περιέχει, καθώς και την αιτιολογική σκέψη 467).

154 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. *Ως προς τον τρίτο λόγο, αντλούμενο από το ότι κακώς περιελήφθησαν στην αξία των σχετικών πωλήσεων που έλαβε υπόψη η Επιτροπή όσον αφορά την προσφεύγουσα και άλλες πωλήσεις πλην των πωλήσεων που αφορούσαν τις LCD της συμπράξεως*

155 Προς στήριξη της αιτήσεώς της με την οποία ζητεί τη μεταρρύθμιση από το Γενικό Δικαστήριο του προστίμου που της επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, η προσφεύγουσα προβάλλει τον τρίτο λόγο, αντλούμενο, κατ' ουσίαν, από το ότι το ποσό του προστίμου υπολογίστηκε με βάση ανακριβή αξία των πωλήσεων, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα περιέλαβε εσφαλμένα στις πωλήσεις αυτές και τις πωλήσεις άλλων κατηγοριών LCD, πέραν εκείνων που αφορούσε η προσβαλλόμενη απόφαση.

156 Πρέπει να υπομνησθεί ότι τον έλεγχο νομιμότητας των αποφάσεων που λαμβάνει η Επιτροπή συμπληρώνει η πλήρης δικαιοδοσία που αναγνωρίζεται στον δικαστή της Ένωσης με το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003, συμφώνως προς το άρθρο 261 ΣΛΕΕ. Η εν λόγω πλήρης δικαιοδοσία παρέχει στον δικαστή την εξουσία, πέραν του απλού ελέγχου νομιμότητας της κυρώσεως, να υποκαθιστά την Επιτροπή προβαίνοντας στη δική του εκτίμηση και, κατά συνέπεια, να εξαλείφει, να μειώνει ή να αυξάνει το πρόστιμο ή τη χρηματική ποινή που επιβλήθηκαν.

157 Συνεπώς, εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της πλήρους δικαιοδοσίας του, να εκτιμήσει, κατά τον χρόνος εκδόσεως της αποφάσεώς του, εάν το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα είναι ανάλογο με τη σοβαρότητα της συγκεκριμένης παραβάσεως (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, T-343/06, Shell Petroleum κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 117 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

158 Εν προκειμένω, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι, λόγω των εσφαλμένων υπολογισμών της προσφεύγουσας, το βασικό ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε ανερχόταν, πριν τη στρογγυλοποίηση, σε 301 684 468 ευρώ και ότι το μέρος του ποσού αυτού που επιβλήθηκε λόγω των εσφαλμένων αυτών υπολογισμών ανερχόταν σε 13 246 618 ευρώ. Αντιθέτως, οι διάδικοι διαφωνούν ως προς τον τρόπο στρογγυλοποιήσεως των ποσών αυτών.

159 Η προσφεύγουσα ζήτησε με το δικόγραφο της προσφυγής να αφαιρεθεί από το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση δηλαδή από τα 300 000 000 ευρώ, το ποσό των 13 250 000 ευρώ. Έτσι, το ποσό μετά την αφαίρεση ανέρχεται σε 286 750 000 ευρώ.

160 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή εξήγησε ότι, για όλους τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως, στρογγυλοποίησε το βασικό ποσό προς τα κάτω στους δύο πρώτους αριθμούς, εκτός από τις περιπτώσεις που η μείωση αυτή αντιστοιχούσε σε περισσότερο από το 2 % του ποσού πριν τη στρογγυλοποίηση, οπότε η Επιτροπή στρογγυλοποίησε το ποσό αυτό στους τρεις πρώτους αριθμούς.

161 Συναφώς, επισημαίνεται ότι για την προσφεύγουσα έγινε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στρογγυλοποίηση στους πρώτους δύο αριθμούς. Συγκεκριμένα, το μη στρογγυλοποιημένο βασικό ποσό ανερχόταν σε 301 684 468 ευρώ, ενώ το στρογγυλοποιημένο ποσό, όπως φαίνεται στον πίνακα 6 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήταν 300 000 000 ευρώ.

162 Κατά την Επιτροπή, ο υπολογισμός που προτείνει η προσφεύγουσα είναι εσφαλμένος, εφόσον περιλαμβάνει δύο στρογγυλοποιήσεις: τη στρογγυλοποίηση την οποία εφάρμοσε η Επιτροπή στο βασικό ποσό που αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση και τη στρογγυλοποίηση που προκύπτει εάν το προς αφαίρεση ποσό λόγω του συνυπολογισμού των πωλήσεων και άλλων προϊόντων πλην των LCD της συμπράξεως στρογγυλοποιηθεί από 13 246 618 ευρώ σε 13 250 000 ευρώ.

163 Αντιθέτως, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, η εφαρμογή της μεθόδου που ακολούθησε η προσβαλλόμενη απόφαση στο βασικό ποσό που προκύπτει από τη διορθωμένη αξία των πωλήσεων, δηλαδή στα 288 437 850 ευρώ, οδηγεί σε στρογγυλοποιημένο ποσό 288 000 000 ευρώ. Συγκεκριμένα, η στρογγυλοποίηση στους δύο πρώτους αριθμούς θα είχε ως αποτέλεσμα μείωση κατά 8 437 850 ευρώ, δηλαδή μείωση κατά περισσότερο από 2 % (2,9 %) του μη στρογγυλοποιημένου βασικού ποσού.

164 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η στρογγυλοποίηση του νέου ποσού του προστίμου της στους τρεις πρώτους αριθμούς, αντί για τους δύο πρώτους, έχει ως αποτέλεσμα ότι καθίσταται η λιγότερο ευνοημένη από τη στρογγυλοποίηση αποδέκτρια της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η προσφεύγουσα ζητεί κατά συνέπεια μεγαλύτερη μείωση του προστίμου.

165 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να εκτιμήσει τα περιστατικά της υποθέσεως προκειμένου να προσδιορίσει το ποσό του προστίμου, η άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του δεν μπορεί να συνεπάγεται, κατά την επιμέτρηση των επιβληθέντων

προστίμων, διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που συμμετείχαν σε σύμπραξη αντίθετη στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, σκέψη 80).

166 Εν προκειμένω, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εφάρμοσε τη μέθοδο στρογγυλοποιήσεως που περιγράφεται στη σκέψη 160 ανωτέρω σε όλους τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη. Η μέθοδος αυτή είναι αντικειμενική και παρέχει τη δυνατότητα να χορηγηθεί μείωση του προστίμου σε όλους τους συμμετέχοντες, εντός του ορίου του 2 %. Μολονότι ορισμένες μειώσεις είναι μεγαλύτερες από άλλες και η μείωση της προσφεύγουσας θα ήταν η μικρότερη σε ποσοστό εάν το Γενικό Δικαστήριο ακολουθούσε την ίδια μέθοδο, εντούτοις οποιαδήποτε μέθοδος στρογγυλοποιήσεως περιλαμβάνει προσαρμογές που διαφέρουν για κάθε επιχείρηση και έχουν ως αποτέλεσμα μεγαλύτερη ή μικρότερη μείωση. Επομένως, εφόσον η μέθοδος που επέλεξε η Επιτροπή ωφελεί, σε διαφορετικό βεβαίως βαθμό, όλους τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως και το μέτρο αυτό έχει ανώτατο όριο το 2 %, είναι σκόπιμο να διατηρηθεί το εν λόγω μέτρο, ώστε να αποφευχθεί η άνιση μεταχείριση (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 2011, T-299/08, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-2149, σκέψεις 307 και 308).

167 Υπενθυμίζεται, πάντως, ότι, προς διαφύλαξη της πρακτικής αποτελεσματικότητας του άρθρου 18, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή δύναται να υποχρεώσει μια επιχείρηση να παράσχει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες σχετικά με πραγματικά περιστατικά των οποίων μπορεί να λάβει γνώση και να της κοινοποιήσει, εν ανάγκη, τα σχετικά έγγραφα που κατέχει, υπό την προϋπόθεση ότι δεν υποχρεώνει την επιχείρηση να δώσει απαντήσεις από τις οποίες θα αποδεικνυόταν η ύπαρξη παραβάσεως, με την απόδειξη της οποίας βαρύνεται η Επιτροπή (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1989, 374/87, Orkem κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3283, σκέψεις 34 και 35). Η επιχείρηση προς την οποία η Επιτροπή απευθύνει αίτηση παροχής πληροφοριών, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003, υπέχει επομένως υποχρέωση ενεργούς συνεργασίας, μπορεί δε να της επιβληθεί ειδικά, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού πρόστιμο έως το 1 % του συνολικού κύκλου εργασιών της, αν παράσχει, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, πληροφορία ανακριβή ή παραπλανητική (προπαρατεθείσα απόφαση Shell Petroleum κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 118).

168 Επομένως, κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη τυχόν παράλειψη της επιχειρήσεως να συνεργαστεί και να προσαυξήσει, ως εκ τούτου, το πρόστιμο που της έχει επιβληθεί λόγω παραβάσεως των άρθρων 101 ΣΛΕΕ ή 102 ΣΛΕΕ, εφόσον η εν λόγω επιχείρηση δεν έχει υποστεί κυρώσεις για την ίδια συμπεριφορά βάσει των διατάξεων του άρθρου 23, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 (προπαρατεθείσα απόφαση Shell Petroleum κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 118).

169 Τούτο θα μπορούσε να συμβεί, π.χ., σε περίπτωση που μια επιχείρηση, σε απάντηση σχετικής αιτήσεως της Επιτροπής, παραλείψει, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, να προσκομίσει κατά τη διοικητική διαδικασία στοιχεία καθοριστικής σημασίας για τον καθορισμό του προστίμου, τα οποία διέθετε ή μπορούσε να έχει στη διάθεσή της κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ακόμη και αν το Γενικό Δικαστήριο είχε τη δυνατότητα να λάβει υπόψη του τέτοια στοιχεία, εντούτοις η επιχείρηση που παρέθεσε τα στοιχεία αυτά μόνο κατά την ένδικη διαδικασία, θίγοντας έτσι τον σκοπό και την ομαλή διεξαγωγή της διοικητικής διαδικασίας, αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό κατά τον προσδιορισμό του ενδεδειγμένου προστίμου από το Γενικό Δικαστήριο (προπαρατεθείσα απόφαση Shell Petroleum κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 119).

170 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι προέβη σε εσφαλμένους υπολογισμούς κατά την υποβολή στην Επιτροπή των αναγκαίων στοιχείων για τον υπολογισμό της αξίας των κρίσιμων πωλήσεων, εφόσον συμπεριέλαβε στις πωλήσεις αυτές και πωλήσεις που αφορούσαν άλλα προϊόντα εκτός των LCD της συμπράξεως. Η Επιτροπή επιβεβαιώνει ότι τα προϊόντα αυτά δεν έπρεπε να περιληφθούν στον υπολογισμό.

171 Περαιτέρω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι οι εσφαλμένοι αυτοί υπολογισμοί προήλθαν από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν είχε παράσχει διευκρινίσεις για τα ειδικά χαρακτηριστικά ορισμένων LCD στην επιχείρηση που προσέλαβε για να υπολογίσει τα στοιχεία που έπρεπε να διαβιβάσει στην Επιτροπή.

172 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι από το γεγονός αυτό δεν μπορεί να συναχθεί ότι η προσφεύγουσα παρέβη την υποχρέωσή της συνεργασίας που απορρέει από τις διατάξεις του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003 σε τέτοιο βαθμό που να πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν επιχείρησε να παραπλανήσει την Επιτροπή ούτε της υπέβαλε ακαθάριστα ποσά, από τα οποία η Επιτροπή θα έπρεπε να υπολογίσει την αξία των κρίσιμων πωλήσεων, χωρίς να της παράσχει ταυτόχρονα τις αναγκαίες διευκρινίσεις για να εξαγάγει τα καθαρά ποσά. Η προσφεύγουσα απευθύνθηκε σε εξειδικευμένους τεχνικούς συμβούλους για να μπορέσει να παράσχει στην Επιτροπή τα αναγκαία στοιχεία, αλλά εξ αμελείας δεν εξήγησε στους συμβούλους αυτούς τις διαφορές μεταξύ ορισμένων τύπων LCD. Συναφώς, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα δεν είχε προδήλως κανένα συμφέρον να λάβει η Επιτροπή λανθασμένα στοιχεία, στα οποία περιλαμβάνονταν οι πωλήσεις και άλλων προϊόντων εκτός από τις LCD της συμπράξεως, εφόσον οι ανακρίβειες αυτές θα μπορούσαν να αποβούν σε βάρος της, καθιστώντας υψηλότερο το ποσό του προστίμου που θα της επέβαλε η Επιτροπή.

173 Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά δίκαιη εκτίμηση των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, το ποσό του επιβλητέου στην προσφεύγουσα προστίμου πρέπει να υπολογιστεί βάσει της διορθωμένης αξίας των πωλήσεων και εφαρμόζοντας την ίδια μέθοδο που ακολούθησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, συμπεριλαμβανομένης της στρογγυλοποιήσεως. Το ποσό που εξάγεται με τον τρόπο αυτόν ανέρχεται σε 288 000 000 ευρώ (βλ. σκέψη 164 ανωτέρω).

174 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το ποσό του προστίμου πρέπει να μειωθεί στο ποσό των 288 000 000 ευρώ και να απορριφθούν τα λοιπά αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

175 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Κατ' εφαρμογή της παραγράφου 3, πρώτο εδάφιο, της ίδιας διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων.

176 Εν προκειμένω, η Επιτροπή ηττήθηκε μόνον όσον αφορά το γεγονός ότι συμπεριέλαβε τις πωλήσεις και άλλων προϊόντων εκτός των LCD της συμπράξεως στην αξία των κρίσιμων πωλήσεων για τους σκοπούς του υπολογισμού του επιβλητέου στην προσφεύγουσα βασικού ποσού του προστίμου. Όμως, το σφάλμα αυτό οφείλεται σε αμέλεια της προσφεύγουσας, η οποία παρέσχε στην Επιτροπή εσφαλμένα στοιχεία. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα ηττήθηκε όσον αφορά το σύνολο των λοιπών αιτημάτων της. Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά δίκαιη εκτίμηση των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, T-322/01, Roquette Frères κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-3137, σκέψεις 338 και 339).

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Καθορίζει το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην InnoLux Corp., πρώην Chimei InnoLux Corp., με το άρθρο 2 της αποφάσεως C(2010) 8761 τελικό της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 [ΣΛΕΕ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39.309 — LCD), σε 288 000 000 ευρώ.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Καταδικάζει την InnoLux στα δικαστικά έξοδα.

Kanninen Berardis Wetter

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Φεβρουαρίου 2014.

(υπογραφές)